

ஓம் ஸ்ரீமகாகணபதயே நம:

சிவமயம்.

ஸ்ரீ அத்வைதார்த்தப்

பிரகாசிகை.

2-வது பாகம்.

ஓரன்பர் நிந்தைகணிற் பிப ஒரு சுவடியை வெளிப்
படுத்தியிருந்தனர்; அதன் கண் ஸ்ரீவிஷ்ணுவாதிகளை
நிந்தித்தலுடன் சுருதி சிரோபாகத்தையும் நிந்தித்
திருந்தனர் விஷ்ணு நிந்தைசெய்யற்பாலதன் றென்ப
தைப்பற்றி இந்நூலின் கணுற்ற முதற்பாகத்தே
கூறியிருத்தலினுனும் அறியாது பொறித்த பிராஹ்
மணாகி நிந்தையைப் பூர்வ பக்கஞ்செய்து கண்டித்தல்
சாஸ்திரமரியாதை யன்றாதலினுனும் நூலறிவுற்ற
நுண்ணறிவினரென வெண்ணி யியற்றிய ஒளபநிஷத
நிந்தையை மாத்திரம் இவரும் இவர் போன்ற ஐயப்
பாடினரும் பொருளறியாத இருளால் மருளாவண்
ணம் தவிர்ப்பான் ஸ்ரீமகாகணபதியின் அனுக்கிரக
மாணுஷலீலா விக்கிரகமா யெழுந்தருளியிருந்தஸ்ரீவீர
சேகர ஞானகேசிகா பரபரியாயத் திருக்களராண்ட

வராய எமது தேசிகேந்திரரை முக்கரணங்களானும் பணிந்து முயல்வாம்.

“இது நிற்க வேறு சிலர் நிஷ்களப்பிரமம் ஒன்றே நித்தியமென்றும், நடேச சோமாஸ்கந்தாதி சகள மெல்லாம் அதிற்றாழ்ந்த அநித்தியமென்றும், நிஷ்க ளமே நம்மால் உபாவிக்கத் தக்கதென்றும், அப்பிர மம் நாமேயென்றும், அச்சம் அன்பு அறிவு முற்றுங் கைவிட்டு வாய் கூசாது துணிந்து கூறி” யெனவிவ் வன்பர் அச்சம் அன்பு அறிவு முற்றுங்கைவிட்டு வாய் கூசாது புகன்று மனங்கூசாது நினைந்து கண் கூசாது கண்டு மெய் நடுங்காது இருந்து கரங்கூசாது பொறி த்தனர். ஆந்தோ! இவ்வன்பர் பெருமையெய்னென னவரைவாம். “நிஷ்களப்பிரமம் ஒன்றே நித்தியமென் றும், நடேச சோமாஸ்கந்தாதி சகளமெல்லாம் அதி ற்றாழ்ந்த அநித்தியமென்றும்” உரையாடா நின்றன ரென்றனரே இவர்ததியின் நுதியே நுதி ஆ! ஆ!! ஆ!!! நிஷ்களப்பிரமம் ஒன்றே நித்திய மென்னலடா தென் றும் நடேச சோமாஸ்கந்தாதி பல நித்தியம் பகரற் பால தென்றுமன்றோ கருதிப்பொறித்தனர் “ஏகமே வாத்துவிதம்” என்னும் திருமறை முடியை மறந்த னர் போலும் இதன் ஆறியபொருளை முதற்பாகத்தே இனிது தெளிதலிவர் சிரங்கொண்ட கடனும், பல நித்தியவத்துக்கள் எந்நிலைக்களத்தேயிருப்பதோ ஆந் நிலைக்களமியாது, தனக்குத் தானே யாதாரமாய நிட்

களமெனின்? அந்நிட்களம் விபுவா? பரிச்சின்னமா? இறுதிய தநித்திய தோடத்தை பெதிர நோக்கலின் முதலதென்றே மொழிய வேண்டும்; வேண்டவே அதன்கட்பல நித்தியமிருப்பின் அது விபுவாதலியாங்ஙனம்? சமான சத்துப் பொருட்களொன்றிருக்கு மிடத்து மற்றொன்றிராதென்பதை யேனாராயா தொழிந்தனர். ஆகாசமுங் குடமு மொப்பச்சூக்கும தூலத்தாலேலுமெனின்? அற்றாயின் அவ்விரண்டிற்கும் இவ்விரண்டொப்பக் காரியகாரணப்பான்மை வாராது விடுமா? விடாதாகவே காரியம் அபித்தியமென இவரேவலிதிற் கொண்ட கொள்கையை யறிஞரே யினிது காண்மின். பரிபூரணத்திற் கானிவரினும் வருக சுகள நித்தியமெனக் குடன்பாடேயெனின்? சிரச்சேதம் வந்தாலும் வருக கரங்கொய்யாது விடுப்பதேயுடன் பாடென்னுமவனையன்றி யிவரியாரோ அறியேம். காரியகாரணமன்றித் தூலம் சூக்குமத்தை யாசரிப்பதிற்கு யாது கொலோ நிதரிசனம்? இனி அந்நிட்களமே கிருதகாடிந்ய மொப்பத் தடிப்புற்ற திச்சுகள மென வரைந்துளே மாதலின் நீரதைக்கண்டு தெளிவுறாது எனிக்கூத்தாடுகின்றீரெனின்? சாதிக்கத் தகாதது இத்திருட்டாந்தமென்க. என்னை நவநீதத்தையுருக்கியதாலுண்டாகிய திரவகிருதம் மறித்தும் சீதசம்சர்க்கத்தானே கடினப்படல் கண்டுளேம் மறித்தும் தேஜோசம்சர்க்கமுறி ின இழகலையும் கண்டுளேம்

கடினவிழகற் கட்டுக்காரணமிருப்பது போன்று தாட்
டாந்தத்திலின்பையின் இந்நிதரிசனம் நிதரிசனப்போ
லியேயாம். உயிர்களினதிட்டமு மதனின்மையுங்
காரணமிருப்ப நிதரிசனப்போலி யென்றது யாங்ஙன
மேலுமாலோவெனின் ? அற்றேல் மகாப்பிரளயத்தே
சகளத்தைவிடவன்றோ வேண்டிவரும் வரவே நித்திய
மென்னுங் கோட்பாடு கோட்பாடன்றோவாம். அத்
துணை மாத்திரமே சாலுமெனின் ? அதனை யாங்கோ
டாதது எந்நூலாற் றெளிந்ததோ சற்று விரிக்க,

இந்நிதரிசனம் நன்னிதரிசனமென்றோயதைச் சற்
றாராயுதம்:— உருவப் பொருளாய இழகிய கிருதம்
உருவப் பொருளாய கடின கிருதமாதலமையும், அரு
வப் பொருளாய சச்சிதானந்த நித்களம் உருவப்
பொருளாய சகளமாமா ? ஆமேல் இழகிய கடின
கிருதங்கட் கேக ரசமுண்மைபோல் இதற்குமுறல்
வேண்டும். அங்ஙனமின்றோ வெனின் ? இன்றென்று
யாவர் தாமறியார் நித்களமோ சச்சிதானந்த மாத்திர
முற்றது சகளமோ நாம உருவத்தோடுற்றது. நித்கள
மோ சகத திட்டானம் சகளமோ அங்ஙனமன்றும்
மற்றோ ஆரோபித்த சகத்திற்கு அனுக்கிரகிப்பதாம்
அதுவும் நைமித்திகமா மென்றுணர்ந்து கொள்க.

இன்னும் திரவகடினங்கள் கிருதத்திற்குக் குண
மாய் நின்றல் போல் நித்கள சகளங்கள் பரசிவத்திற்

சூக் குணங்களாம் ஆகவே “நிர்க்குணமென்னு
 மறைக்கு முரணும் அன்றியும் சகளம் போல் நித்கள
 மும் திரிகாலா பாத்யமாகா தெனத் தெற்றெனத்
 தெரிக. பிள்ளைவரத்திற்குச் சென்று புருடனைப் பறி
 கொடுத்தவர் போன்று சகள நித்தியத்தைத் தாபிக்க
 நித்கள நித்தியமும் போய்ச் சூனியவாதியாதலுமாம்.
 என்னை? இவ்விருகுணபாவ காலத்தே அப்பரசிவம்
 எத்தகைத் தாயுளதெனக் கடாவின் விடையிறுக்க
 வலியின்மையி னென்க. ஒன்றொருகாவிருக்கு மெஞ்
 ஞான்று மெனின்? முற் சுருதிக்கு முரணன்றோ
 வாம். மேலும் இழகிய கிருதங் கெட்டுக் கடின
 கிருதமாய் தொப்ப நித்கள பரசிவங் கெட்டுச் சகள
 மாய் தென்றுங் கூறவரு மன்றா? என்னை? காரணங்
 கெட்டே காரியம் பரிணமிக்க வேண்டியிருத்தலி
 னென்க. எனவே கடின கிருத காலத்தே இழகிய
 கிருதமிராமையின் மற்றதினு மற்றன்றோ மாசுபுதும்.
 ஏகதேச பரிணாம மெனின்? நிதரிசனமியாது கொல்?
 நெய்ப்புழு சாணித்தேனெனின்? அவ்வவ்வவச் சேத
 கமாய் நெய்சாணியே பரிணமித்திருத்தலி னென்க.
 மேலும் நிர்விகாரப் பரசிவத்திற்கு விகாரம்வருமா?
 வந்தால் நிர்விகார மென்னும் மறைப்பகை வாராதா?
 வரினு மென்னெனின்? நாத்திகத்வம் வாராதா? வந்
 தாலும் வருகவெனின்? அத்தகையருக்கு ஆத்திக
 வாதாடலே தகாதென்க.

அற்றேல் தும்பக்கத்தி லுடன்பா டின்றே லெனின் ? உடன்பாடே, சீவர்களதிட்ட வயத்தால் விவர்த்தமாய்ப் புலப்பட லெனக்கொண்டிருத்தலின். இவ்விவர்த்த வாதத்தே யுபா தியுள்ளவா டிரதீதியும், உபாதி தணர்ந்தவழி சொருபததிற் கானியின் றிபப் பிரதீதியுங் கொண்டிருத்தலி னியாதொரு கோது மின்றும். இருந்துவரைவோல் மறுப்பான் கரமுங்கல முமாய் எதிர்பார்க்கின்றேம். ஆனால் தெய்வங் களையும் பெரியோர்க ளையும் நிந்திப்பதை விடுத்துச் சாஸ்திரார்த்த மாத்திரமா யெழுதுவது பெருந்தன்மையே யன்றிச்சிறியவர் போலும் லெய்வர் போலும் நிந்தை யைக் கையாடுவது அன்றும் தூலாராய்ச்சி யிருப்பின் தூலே யாராயலாமே நிந்தித்தப் பாபத்தை மூட்டை கட்டவேண்டாமே. மறுக்கமுடியாதேல் தாங் கொண்ட கொள்கைப்பாலேனும் நின்று பரிந்தை யைக் கைவிடுதலுய்வாராக. இது விஷயங்களில் விரிச்சுமவா விருக்கினும் தூற்பெருக்கு மெனுங் கருத்தாற் கருக்கினு மென்க.

இனி “நிஷ்டாஸமே நம்மாஸ் உபாஸிக்கத் தக்க தென்றும்” என்றன்றோ காமிட்டார், மறைமுடிவா தியர் சித்த சுத்தியில்லானுக்கு நித்காம கரும உபாச னையையும் உள்ளானுக்கும் சகலத்தியான வாயிலாய் நித்கலத்தியானம் பெற அனுக்கிரகித்தருளு கின்ற

னரேயன்றி இவர் கூற்றுப்படி யன்றும் இவரிங்நனம்
மதித்தது சற்சாதுக்கள் சகவாச மின்மையினானும்
சிற்சில மறைமுடிநூல்களைத் தான் றேன்றித் தம்பி
ரானாய்க் குருவருளின்றி முன்பின் முரணுற மேலெ
ழுந்தவாரியாய் ஒதினமையினானு மென்க சற்சங்க
மிருப்பி னிவ்வுண்மையை

“ நெஞ்சமே யினிப்பாவனாதீதமாய் நின்றிடிந்
தெனினிற்பா, யெஞ்சுறாதகல் புரணபாவனையை
யோர்ந்திலை யெனினுலகெல்லா, மஞ்சனக்களன் மே
னியென்றோர்ந்திலை யெனினுள் சுரந்தெம்பால்,
வஞ்சபற்றிடும்படிக் கிவணடைந்த தோர்வடிவை
யோர்ந்துய்வாயே.”

என்னும் வைராக்கிய சதகக் கவியிலேயே யுணர
லாகாதா? ஸ்ரீமதாண்டவர் முதலிய ஆருந்தவர்க்கு
ஸ்ரீ சால்வாட்சுவரி முதலிய சகளசாஶ்டாத்கார
சரித்திரம் கேட்டேனு முணரலாகாதா? ஸ்ரீ வித்தி
யாரணயப் பெருந்தகை முதலியோர் காயத்திரிதேவி
யைப் பிரசன்னமாக்கிச் சொர்ணமழை பெய்வித்த
மையாதி கோடானு கோடிசுகள சாஶ்டாத்கார சரிதா
மிருதத்தை யான்றோர்பாற் கேட்டேனு முணரலாகா
தா? ஸ்ரீமச் சங்கரபூஜ்ய பகவற்பாதாசாரிய சுவாமி
கள் திவ்ய சரிதாமிருதமாகிய ஸ்ரீ சங்கரதிக் விஜயத்
தையேனும் படித்துணரலாகாதா? சகளகிருபையா

லன்றி நிட்களம் பெறலருமைத் தென்பதற் செ
தனை நிதரிசனம் வேண்டும் இவருஞ்சிரமேற் கோடும்
ஸ்ரீ மதப்பய்யதீக்ஷித சுவாமிகளையே யேன் தவனிக்க
லாகாது, இன்னுமிது விஷயத்தில் ஸ்ரீ தீக்ஷிதஸ்
வாமிகள் வாக்கியாமிருதத்தை முதற்பாகத்தே காண்
பித்திருத்தலைக் கண்டமைவாராக.

இன்னணம் சகளத்தாலேயே நிட்களம்பெற்றபால
தாமென்றதால் “நிஷ்களமே நம்மாலுபாவிக்கத்தக்க
தென்றும்” என்னுமிவர்கூற்று கூற்றுக்கிரையாற்றிய
வாறு கண்டுகொள்க.

இஃதிக்நனமாக “அப்பிரமம் நாமேயென்றும்,
அச்சமன்பு அறிவுமுற்றுங் கைவிட்டு வாய்கூசாது
துணிந்துகூறி” யென்பதையுஞ் சற்றையுதும்—இதன்
கண் அச்சாதி, கூறியென்பதந்தமாயதற்கிவர் பாற்
றிருப்பிய மறுமொழியே சாலுமென்றமைந்து சாஸ்
திரீயத்திற் செல்லுதும், நிந்தித்தல் நிஷித்தமாதலின்,

அப்பிரமம் நாமேயென்பது தப்பென்றனரே, பிர
மாணமின்மையினா ? யுக்தியின்மையினா ? ஆதிய
தேல்,

‘கைவல்லியோபநிஷத்’ “சூக்ஷ்மத்திலும் அதிசூ
க்ஷ்மமாயும் நித்தியமாயும் இருக்கின்ற பரப்பிரஹ்
மம்யாதோ அது நீ ; நீயேஅது.....சாக்ஷியாயும்
சின்மாத்திரமாயும் இருக்கின்ற சதாசிவன் யான்.”

‘ஆமிர்தபிந்தூபநிஷத்’ “அந்தப்பிரஹ்மமே யானென்றறிந்தால் பிரஹ்மமேயாகின்றனன் துணிபாம்.”

‘மைத்திரேயோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்’ “தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது அதிலிருக்கின்ற ஜீவனானவன் சிவனே. அஞ்ஞானமான நிர்ம்மாலியத்தைத்தள்ளி “அவன் நான்” என்னும் பாவனையினாலே பூஜிக்கவேண்டியது.”

‘ஷ்டி 3-வது அத்தியாயம்’ “நித்தியனாயும் சுத்தனாயும் சதாசிவனாயு மிருக்கின்றேன்.....அவன் யானாயிருக்கின்றேன்...பரமான்மாவாயுஞ் சிவனாயுமிருக்கின்றேன்...நாசமற்றபிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன்.”

‘ஸ்கந்தோபநிஷத்’ “அவனே பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமியானானான் சமுசயமில்லை. ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன். அந்தஜீவன் சிவனே தான். உமியினாற் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றபோது நெல்லாயிருக்கின்றது. உமியற்றதாயின் அரிசியாயிருக்கின்றது அங்ஙனமே ஜீவனுங்கட்டுப் பட்டிருக்கின்றனன். கருமம் நாசமானால் எப்போதும் சிவனாயிருக்கின்றான் பாசத்தினாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரை ஜீவனாயிருக்கின்றனன். பாசத்தினின்றும் விடுபடி அஞ்ஞானன்று சிவனாயிருக்கின்றனன் அவன் நானேயென்னும் பாவனையுடன் பூஜிக்கவேண்டியது அபேதமாய்ப் பார்க்கின்றதே ஞானம்.

‘ஆன்மபோதோபநிஷத்’ “யான் பிரஹ்மத்தைவிட வேறல்லாதவுத்தமன்.”

பைங்குளோபநிஷத் 4-வது அத்தியாயம் “யானே பிரஹ்மம் என்றறியாதவனுக்கு முத்தியுண்டாகிறதில்லை.”

சூதசங்கிதை காலஅளவையுரைத்த அத்தியாயம். “மன்னிய ஆன்மாக்க ளெங்குஞ் சிவசொருபமென்றே மதித்திடார் மாயையான் மறைப்புண்டு நான், யென்னமிசுபேதமே குறித்துழல்வர். 15.

‘ஷு சமாதிவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.’ “மேவருமறைகளத்து விதமென விளம்புமச்சொற், றாவரும் பொருள்வேறன்மை தானென வுரைப்பரற்றாற், சீவர்கள் பலருந்தானாய் நிற்பனந்தேவதேவன். (3)

‘ஷு முத்திநிலையுரைத்த அத்தியாயம்’ “இத்தகு முத்தி வேறுபாட் வேறென்றெண்ணங் கொள்ளேல், உத்தமமறைய பேதமுணர்த்திடுமஃதேயுண்மை.” (31)

‘ஷு பஞ்சாக்கரமந்திர முரைத்த அத்தியாயம். மாயையாற்பேத நடையராகி, யியங்குலு சீவர்கள் சிவனோட பேதபாணை செய்வதென்பர் தக்கோர். (9)

‘ஷு வேதாஹ்ரோதமுரைத்த அத்தியாயம்.’ ஆதலி னாற் சத்திய அத்துவிதபரமாகிய ஆரணத்தினுக் குங், காதலில் சற்பிததவித பரமானந்தையினுக் குங் காணுங்காலை, ஓதுபிரதிதியினுள் விரோதமேயுள்

தாகத் தோன்றினாலும், மேதகுபரமார்த்தத் தவிரோத
மென்றுணர்வீர் மேன்மைமிக்கீர். (5)

அவ்வேதம், துவிதத்தை அனுவாத முன் செய்தத்
துவிதமே சொல்லுமீற்றில். (7)

‘கூர்மபுரானம்’ ‘இந்திரத்துயம் நன் முத்திபெற்ற
அத்தியாயம்.’ சீவான்மாவினைப் பரமான்மாத்தன்னை
மெம் பிறிதறவொடுக்கி. (42)

வேறின்றி, யழுங்கலில் சிவமார்தன்னுருத் தானா
ய உர்ந்துயரின் பமுற்றதுவே. (47)

‘ஷே சாங்கியயோக முரைத்த அத்தியாயம்., பிர
மம்யானேயென மறைவிளம்புமன்றே. (29)

‘வாயுசங்கிதை’ ‘ஞானநிலையுரைத்த அத்தியா
யம்.’ ஆன்மாவை, முறையிலந்தமையை தான் முநிம
லமாயகெட, வுறைவதுவே சிவமென்ன வுரைப்பரா
லென வுரைத்தான். (10)

மலமாயும் வீந்ததற்பின், ஓவலில் அப்புருடனே
சிவனென்ன வுறைவன். (18)

‘ஷே பரசிவப்பிரபாவ முரைத்த அத்தியாயம்’
சிவனை, மருளின்ருகிய யுணரின் மன்னுபசுத்தமொடு
பாசம் ஒருவபழுவாளேந்து சிவனுருவாய்ப் பொருந்
துமென்றுரைத்தான். (15)

‘பிரஹ்மகீதை கைவல்ய உபநிடதார்த்தம் உரைக்கு

மத்தியாயம்' அந்தப் பிரமமேயவன்றான் அறியாமை யினால்பரணைப், பந்தப்படுமோர் சீவனெனப் பார்ப் பார்பவத்தே பதைக்கின்றார். (19)

'ஹை கடவல்லி சுவேதாசுவதர வுபநிடதங்களின் அர்த்தமுரைக்கும் அத்தியாயம்' உண்பவன் சீவன் ஊட்டுவான் சிவன் இவர்தமக்கிங்காய பேதந்தானுபா தியால் வந்ததல்லதபேதமே யாகும்.

'ஹை சாந்தோக்கிய வுபநிடதத்தினுமத்தியாயத் தின் அர்த்தத்தை யுரைக்கு மத்தியாயம்' நீ பென்கி ன்ற வார்த்தைக்குப் பொருளாயென்று நிற்பதுவே நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நின்று நாடு வது நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடிநிற் பதுவே, நீயென்கின்ற வர்சகத்தினிற்கும் பொருளு நிலை பெறவே. (53)

அது நீயெனும்வாய் மொழியாமதனா லறியும்படி சொன்ன திவ்வாரணமே.

'ஹை முண்டகோப நிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தி யாயம்' இந்த வுடம்புறை சீவபரங்கொளனப்படும் அன்னமிரண்டந் தவிரண்டினு மொன்று வினைப்பய னங்கு நுகர்ந்திடுமாம் தொந்தமற்றும்பரமொன்று முணுது சொலப்படு பேதமில்வான் வந்தகடத்தி லகப் படு பேதமெனப்படு மாயையினால் (25)

தற்பா னுருவஞ் சித்தேதற் பரனிடையேயக்,
கற்பித சீவன்தானு மதானக் காலந்தச், சிற்பொ
ருளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ, அற்ப
மும் வேறுகாது சித்தாகாரத தாலே. (26)

பரசீவர் பின்னரெனிற் போதத தொரு பேதம்பிற
வாதே. (27)

மறையாலு மிருதிகொலும் வழியாலும் வருவதவிர்
இறையார்தமருளில் வருவது ஏக மெனு முணர்வு. 28

சீவனும் பரமுஞ் சின்மயமாகு மாதலா லொப்பெ
னச் செப்பல்—மேவியொன்றாகி விடுதலே யன்றி
வேறு வேறுகுமோ வீடு. (31)

சீவன் தன்னுருவான சிவத்தை. (34)

‘பசுவாகிதை சாங்கியயோக வத்தியாயம்’ இந்த
ஞானத்தை யெய்திய விற்பத்தால் அந்தமில் பிரமத்
து ருவாயினோர் (3)

‘ஷட தத்துவதரிசன அத்தியாயம்’ பரம வொளி
யாரம் பரம்பரனை, ஞானந்தன்னால் வேற்றவே நானெ
ன்றறிந்த நல் லோன். (11)

‘சூதகிதை பரம விஞ்ஞானமுரைத்த வத்தியாயம்’
முன்னும் அவித்தையாற் பசுப்பேதமும் மொய்வ
லிய மாயையாற்—பன்னும் பரதத்துவ பேதமுங் கற்
பிக்கப் பட்டது. (6)

‘ஷ்ட ஆன்மாஞன்மவிவேகமுரைத்த வத்தியாயம்’
அக்குரு கடாஷ்டமும் சிவப்பிரசாதத்தாலே யமைய
மேவு, நக்கசத்துச் சீவன் முதலானதெல்லாம் சிவ
மென்னு ஞானந்தானே, தக்க சிவப்பிரசாதமாகுமந்த
ஞானமுள்ள தலைமையோனே மிக்கசிவஞானியாவா
னென்று நான் மறையும் விள்ளுமாலோ. (23)

‘ரிபுகீதை 1-ம் அத்தியாயம்’ சத்தியமா மச்சிவமே
நாமேயென்றும் சலனமிலா வகண்ட சிவஞானம்
பெற்று மித்தையதாம் பவபந்த மனைத்து நீக்கி மெய்
யுணர்வா னந்த பரசிவமேயாவார். (83)

‘ஷ்ட 15-வது அத்தியாயம்’ ஆன்மாவே துரியபர
சொருபமாகும். (30)

‘ஷ்ட 17-வது அத்தியாயம்’ அது நானென்னும்
பின்னமிலாப் போதத்தாற் பிரமமாவாய். (2)

‘ஷ்ட 18-வது சஞ்சேப வத்தியாயம்’ ஜகசீவ பரங்
களெல்லாம் பிரம ரூபம். (42)

‘ஷ்ட 21-வது அத்தியாயம்’ நித்தமுமே யகண்ட
பரசிவநா னென்றே நினைப்பது வாஞ் சிவபக்தி சின்ம
யமாம் பரமசிவந்தானேயாகி (47)

ஸ்ரீ பகவற்கீதை 6-வத்தியாயம் இயாதொன்றிந்தப்
புலனறியா வளவி லின்பமாயிருக்கும், யாதொன்றி

னைச் சென்றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனிலிரண்டா
கார். (16)

‘ஷெ 18-வது அத்தியாயம்’ சாந்திபெறவே யோசி
டத்தும் பின்னமடையா தொன்றாகி நின்ற பொருளின்
பேருருவாம். (45)

‘பாரதம் உத்தரகீதை 2-அத்தியாயம்’ ஆம்ஸோக
மென்கிற அஜபா மந்திர சொருபத்திலே, நானே
ஆவன், அவனை நான் என்று அன்னி போன்னியக்
கூட்டுறவு சொல்லுகின்றமையால் அச்சித்த விருத்தி
நிராதமான யோகத்தினாலே இகாமுத்திரார்த்த பல
போகவிரத்தனான யோகசுரனுடைய பாவனாதியா
னமே பிரமமென்று சொல்லப்படும். (3)

நானே பிரமமென்று ஏகாக்கிர மனதுடனே
எவன் க்ஷணமாத்திரமானாலும் தியானம் பண்ணிவரு
கிறானோ அவன் சகல பாவங்களி லிருந்தும் விடுபட்
டுக் கிருதார்த்தனாவான். (31)

எவனானென்ன? வேதசாஸ்திரங்கள் நன்றாய்ப்
படித்திருந்தும் நானே பிரமமென்று அறியாதேபோ
னால் அவனுக்குப் படித்த பிரயாசை மாத்திரமே
பலன். (41)

‘ஷெ 3-வது அத்தியாயம்’ ஆருடனானி அணிமா
தியோக சித்தியை யபேட்சியாமல் பிரமமாகவேயிரு
ப்பன். (10)

தானே பிரம சொரூபமாய் (11)

நானே பிரமமென் றெப்போது எவனறிகுறோ 12.

‘ஆரியப் புலவர் பாகவதம் 3-வது கந்தம் சுபிலர் தத்துவமுரைத்த வத்தியாயம்’ ஆவிலேறெனப் பேத மடைந்திடும், தேவர் மாதவர் தேர்சனகாதியர், பூவினா னெடும் போயடைந் தன்னவன், மேவுஞான் நிவண் மீட்டு முதிப்பரால். (56)

காதல் விட்டுக் கருதிய பேதமாம், ஏத நீங்கினர் எய்துவர் முத்தியின், பேதமர்கு முபாசனை பெற்றி டின், வேதனாயினு மீளவுந் தோற்றுமால். (55)

மோக நீங்கி முயல்வுறின் மாதவம், ஆக மொன் றுத லின்றிய பேதமாய், மாக நாடர் வழுத்தவரு சித்தோ, டேகமாகி யியைகுதி நீ யென்றான். (59)

‘ஷெ 12 கந்தம் பரீக்ஷித்து வீடுபெற்ற வத்தியா யம்’ கடத்துறை வானு மக்கட முடைக்கின்வான், இடத்தொடு மொன்றுபட்டிருக்கு மாறு போல், சட த்துறை யுணர்வு மச்சடந் தணக்கினீங், கடக் கரும் பரத்தி னென்றாகி வைகுமே.

‘திருவிளையாடற்புராணம் நாரைக்கு முத்திகொடுத் தபடலம்.’ சித்தமாசுகழீ இச்சிவமாயினார் (6)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம் பிரகலாதர்தோத் திரஞ்செய்தது.

நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.

‘கற்கடிகதை, பிரமத் தொளிதானே முடிவில்பர
மாகியசீவன் (2)

‘ஷெ நிருவாணப்பிரகரணம்’ மனமாநினைவே சங்
கற்பம் மனத்தினினைவற்றது சிவமே

‘ஷெ உற்பத்திப்பிரகரணம்.’ ஏகமாய்வடிவின்றிப்
பிறப்பிறப்பிலாப் பிரமமில்லங்கு நொய்தாய் (7)

‘ஷெ சிகித்துவசன்கதை.’ தேற்றுகின்ற விவ்வகை
யாலறிந்தே னன்றாய்ச் சிவமானேன் வேறொன்றுந்
தெரியக்காணேன் (151)

‘ஷெ பிராகலாதன்கதை’ நானே நீயாய் நீ நானாய்
ஞானவடிவாய் முடிவின்றித் தானே யாகியண்டத்
தின் றலையாய்ப் பரமதத்துவ மாங்கோனே (38)

‘ஷெ சனகராசன்கதை.’ எல்லாம் பிரமநாமதுவே
யென்றெண்ணி (2)

‘சிவஞானபோதம்.’ அவனே தானேயாகியவன்
னெறி—யேகனாகியிறை பணிநிற்க—மலமாயை தன்
னெடு வல்வினையின்றே

‘தேவிகாலோத்தரம்.’ இப்படியே பாவித்துச் சலி
யாதான் யாவனவன் அப்பிரமமாதலா லமுதமாமழகி
யாய் (47)

அறிவாகிச்சுத்தனா யறிவானாய்வேற்கிக்
 குறியாதுகொளவ்விடு கூடாதுகூறுங்கால்
 அறிவார்தாமிலராசிச் சோகாதிபடையானாய்ப்
 பிறியாதபரப்பிரமமென நிற்பன் பெண்ணணங்கே ()

‘தேவாரம்.’ பாஞ்சபூதிகத் துண்ணின்றபண்பனை,
 ஆய்ந்து ஆய்ந்து அறிவாலறிக்தபினை, தேய்ந்துதேய்ந்து
 சிவமல்லதில்லைபென், றேய்ந்துபோன தென்னுள்
 ளமுமெள்ளவே

‘திருவாசகம்.’ சிவமேபெறுந்த்ருவெய் திற்றிலைன்,
 பேசினேனோர் பேதமின்மை, நாமொழிந்து சிவமான
 வாபாடி.

வான்கெட்டு மாருதமாய்ந்தழுவீர் மண்கெடினுந்
 தான்கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத்தன்மையனுக்
 கூன்கெட்டியிர்கெட்டுணர்வு கெட்டென்னுள்ளமும்
 போய்—நான்கெட்ட வாபாடித்தெள்ளேணங்

[கொட்டாமோ.

பேதமில்லகோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெரு
 வெள்ளமே, சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி,
 பேதங்கெடுத்தருள்செய் பெருமையறிய வல்லா
 ரெம்பெருமானாவாரே.

உயிருண்கின்ற வெம்மானே சித்தமலமறுவித்துச்
 சிவமாக்கி

‘திருடந்திரம்-கடுஞ்சுத்தசைவம்.’ நானென்றுந்தா
னென்று நாடிநான்சாரவே, தானென்றுநானென்
றிரண்டிலாத்தற்பதந், தானென்றுநானென்றதத்துவ
நல்கலாந், ஸுனென்றுநானென்றுஞ் சாற்றகில்லே
னே (4)

ஹே சம்பிரதாயம், நானென நீயென வேறில்லை
அவனும் அவனுமவனையறியார் அவனையறியில் அறி
வானுமில்லை, அவனும் அவனும் அவனை யறியில் அவ
னும் அவனும் அவனிவனாமே (12)

‘ஹே உடலிற் பஞ்சபேதம்’ தானவனாகியதற்பாம்,
ஹே பராவத்தை இவனும், அவன்வடிவமே

‘ஹே நின்மலாவத்தை., தானேசிவமான தன்மை
தலைப்பட (11)

தன்னையறிவதறிவாமஃதன்றிப்
பின்னையறிவது பேயறிவாமே (15)

தானவனாகும் சமாதிகைகூடினால் (16)

தானவனாகிய ஞானத்தலைவனை (21)

‘ஹே முப்பதம்’ தொம்பதந்தத்பதந் தோன்றுமசி
பதம் நம்பிய சீவன் பரஞ்சிவனாய் நிற்கும் (5)

‘ஹே முச்சூனியம் தொந்தத்தசி’ சீவன்பர சிவ
னாமே (6)

‘ஷெ தத்துவமசி வாக்கியம்’ ஆகிய அச்சோயந்தேவ
தத்தன்னிடத்தாகிய விட்டுவிடாத விலக்கணைத் தாகு
பசாந்தமே தொந்தத்தசியென்ப (3)

தொம்பதந்தத்பதஞ் சொல்லுமசிபத நம்பிய முத்
துரியத்துமே நாடவே யும்பதமுப்பதமாகுமுயிர்
பரன் செம்பொருளான சிவமெனலாமே (6)

ஷெ மஹாவாக்கியம்.

நீயதுவானுயென நின்றபேருரை
யாயதுநானுனெ னென்னச்சமைந்தறச்
சேயசிவமாக்குஞ் சீர்நந்திபேரருள்
ஆயதுவாயனந்தானந் தியாகுமே (1)

‘ஷெ ஞானகுருதரிசனம்’ திரிமலந்தீர்ந்து சிவனவ
னாமே (4)

‘ஷெ ஞானோதயம்’ நானென்றுந் தானென்றுநாடி
னேனாடலு நானென்றுந்தானென்றிரண்டில்லை (8)

‘ஷெ சிவருபதரிசனம்’ உணர்வுமவனே. யுயிருமவனே.

‘ஷெ ஆணைந்தோர் தன்மை’ சித்தஞ்சிவமாய் மல
மூன்றுஞ்செற்றவர் சுத்தசிவமாவர் தோயார்மல
பந்தம் (13)

‘ஷெ தோத்திரம்’ சிவன்றான் பலபல சீவனுமாகி
நவின்ருனாகுறு நம்பனுமாமே (30)

திருமந்திரம்.

தன்னையறியா துடலை முன்றனென்றான்
தன்னைமுன்கண்டான் றுரியன்றனைக்கண்டான்
றுன்னாதுரியமுமீசனோ டொன்றாக்கால்
பின்னையும்வந்து பிறந்திடுந்தானே.

‘ஆகமவாக்கியம்’ பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே
சதாசிவா சிவஜ்ஜீவோஜீவோ சிவ-சற்ஜீவோ கேவல
சிவா ஜீவோ சிவோ சிவோ ஜீவாசற்ஜீவோ கேவல
சிவா திஷ்டே பூர்வம் ஆத்மா ஏகமேவா சரீரபின்னம்
பரமாத்மனேகம் சர்வசாக்ஷி சிவோஹம் பிரத்யேகத்
மசிவோஹம்.

‘கந்தரலங்காரம்.’ வரையற்றவுணர் சிரமற்றுவாரிதி
வற்றச் செற்ற, புரையற்றவேலவன் போதித்தவா
பஞ்சபூதமுமற், றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற்
றுபாயமற்றுக், கரையற் றிருளற்றெனதற் றிருக்கு
மக்காட்சியதே (61)

‘கந்தரனுபூதி.’ ஆனாவமுதேயயில் வேலரசே, ஞா
னாகரணே நவிலத்தகுமோ, யானாகிய என்னைவிழுங்கி
வெறுந்தா னாய்நிலைநின்றது தற்பாமே, வானோபுனல்
பார்கனன் மாருதமோ, ஞானோதயமோ நவினன்
மறைபோ, யானோமனமோஎனையாண்டவிடந், தானோ
பொருளாவது ஷண்முகனே.

‘சௌந்தரியலகரி.’ தாமாகவுணைநினைவேவர் தவமி
றுகத் தனமிறுகி, மாமோகப்புன்முறுவல் மனங்கவாக்
கடைவிழியால்

‘சுவவாக்கியர்பாடல்.’ உருக்கலந்து நின்றபோது
நீயும்நானுமொன்றலோ, என்னகத்துளென்னையன்றி
யாதுமொன்றுமில்லையே, அவனுநானு மெய்யாயங்கி
அனுபவிக்குமளவிலே, அவனுமில்லை நானுமில்லை
யாருமில்லையானதே.

‘பிரபுலிங்கலீலை.’ பூதநீயலைபொறிகளு மலையலை
புந்தி, ஏதுநீயலை யிவற்றினைமயங்கி யானென்னும்,
போதநீயலை யென்றிவைபனைத்துமே போக்கி, சோதி
யாகிய பிரமமே நீயெனச்சொல்லி. ஞேயஞானஞா
துரு வெனுமிவை பலநிற்கு, மாயின்வேற்று முத்தி
யன்றது சகமாமென், நேயுமாறிது அதுவெனுஞ் சுட்
டலாவியல்பை,மாயைமாறிய தேவிபாலருளினன் லன்
ளல்.

‘வள்ளலார் சாத்திரம்.’ பதிபசுபாச விளக்கத்தில்
பதிவிளக்கம். செம்புயிராகுமந்தச் செம்பினிற் களிம்
புபாசம், செம்பினிற்களிம்புபோனால் செம்பொனாமா
றுபோல, நம்பனார்ஞானத்தாலே நானெனும்மலம்
போம் போனால், நம்பனாராவனென்று நான்மறை
சொல்லுமன்றே.

‘ஷெ அதிவன் ஞச்சிரமியிலக்கணம்.’ பாம்பிதென்
றுணர்ந்தேபாது பழுதையேயில்லைவெய்ய, பாம்பிதன்
றெனவுணர்ந்தால் பழுதையேயானாற்போலச், சோம்
புறுகுறும்பி யென்னிற்றுக்ளுறு சீவனாகும், சோம்பு
றுக்குறும்பி யென்னிற்றுக்ளுறு பிரமமாவான், (9)

‘ஷெ மஹாவாக்கிய விலக்கணம்.’ என்றுமிருந்தபடி
இருக்குமியல் பேயென்னுமொரு வேதம், ஒன்றே
யொழிய விரண்டாம்வக்தில்லையென்னு மொருவேதம்
வென்றிப்பரமும் நீயும் வேறில்லை யென்னுமொரு
வேதம். துன்றுமதுவே நீயானாயென்றே சொல்லு
மொருவேதம். (12)

ஊனையொதுக்கி யுணர்வாக்கிவிட்டபினர் நானே
பிரமமென நாடு. (64)

உள்ளமசையாதுயர் துருவன்போனிற்கில் வள்ள
லுருவானாய்மதி. (69)

‘ஷெ பாசமோசனவியல் (குறள்)’ சீவனத்தாற் சீவ
னெனல் சீவமிறக்கா லிந்தச்சீவனே யந்தச் சிவம். (62)

‘ஷெ தசகாரியவுபதேசம் சிவயோகம்,’ நானேசிவன்
சிவனைநானென்று நாடிவெறுந்தானாகி நின்றநிலை தா
னன்றோ. (25)

‘ஷெ ஞானவிளக்கம்.’ சுத்தசிவம், நீயென்று
சொல்லினான். (6)

‘ஷெ அத்துவிதக் கலிவெண்பா.’ ஈசன் வேதியான்
வேறென்றெண்ணுகின்ற பாதகரை நீசரெனக்கண்டு
நினைபென்றான் (22)

‘ஷெ கர்நாமிர்தம்.’ சைவசித்தாந்தமெல்லாம் தான்
வனாகிநின்றல், மையறுவேதசித்தமற்றது நானே பென்
னல், உய்வகைக்கிரண்டு மொன்றென்றோதி யென்
னுயிர்க்கிலாபஞ், செய்தசத்குரவனீயே திருப்புவிவ
னத்துளானே. (63)

‘ஷெ சிங்கனை வெண்பா.’ அதுவே நீயாமென்றரு
மறைகள் சொல்லும், எதிர்சிவனே நீயானாயென்னு
முதுசைவம்: வேறோவேறன்றோ சொல்வேதியனே
விண் விசம்பும், வேறோவேறன்றோ விளம்பு. (13)

‘ஷெ இத மொழியுபதேசம்.’ முப்பாழும் பாழென்
றறைந்தார் திருமூலர், அப்பாழும் பாழென்றறைந்
தார் சடகோபர். (46)

‘நிராமய அந்தாதி.’ மெய்யைப் பொய்யென்றான்
வெளியை நல்லவீடென்றான், சைவத்துரைகாழிச்
சம்பந்தன், ஐயமற, நின்போதம் போமிடத்தே நீயே
சிவமென்றான், என்போதத்துள்ளே யிருந்து. (1)

உற்றுணரீனீயே யுயர்பிரமமென்பதுவும்
மற்றசிவன்றூய் வகுப்பதுவும்—முற்றும்
இறந்தவிடத்திரண்டு மேகமேயென்றான்
சிறந்தசீகாழி வருதே. (7)

அஞ்ஞானநிவிர்த்தி.

ஊனிற் தூயிரிற் து வுணர்விறந்துளமிற் து,
தானுயர்பரமிற் து தருமனமுதலிற் து
வான்முதல் முழுதிறந்து வளரொளியாகிநின்ற
தானிற் திருந்த வின்பந் கணையுரை செய்யலாமே.

‘குமாரதேவர் விருத்தாம்பிகை துதி.’ விரிவுறுமுரு
வநாம முதகற்றின் விடையங்கண் விளங்குருவதனான்
மருவுறுபொயிபோம் பொறியறக் கரணமாய்ந்திடுங்
கரணமாய்தலினால். புருடன்முன்னேழுஞ் சுத்தமோ
ரைந்தும்போமிதாற் சச்சிதானந்தம், கிரியையற்றி
லங்கு மென்றனள் விருத்தகிரியமர் பெரியநாயகியே

குமாரதேவர் சாஸ்திரம் அத்துவிதவுண்மை.
தன்னைச் சீவனெனத் திரிவாய்த் தானின் றுணர்
தலஞ்ஞானம் தன்னைப்பிரமமெனத் துணிவாய்த்
தானின் றுணர்தலே ஞானம். (78)

ஷட பிரமாநுபவ அகவல்.

நானாரெனவே ஞானநற்குருவை
வினவிடிவித்தகை விளங்கியபிரமம்
நீயேயென்று நிச்சயமாக
தத்துவமசிகொடு சாற்றினனன்றே.

அவிரோதவுந்தியார்.

நானற்றபோதத்தே நானுனமுத்தியை
நானெங்ஙனஞ் சொல்வதுந்தீபற
நான்மறைக்கெட்டா தென்றுந்தீபற.

(67)

‘கைவல்யம்’ தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனை
யுங் கண்டானேற் பின்னையத் தலைவன்றானாய்ப் பிரம
மாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்; கடநீரின் மேகநீரிற்கண்டவா
னிரண்டும் பொய்யே சூடவானும் பெரியவானுங்கூடி
யொன்றுமெப்போதும் இடமான பிரமஞ்சாஷியிர
ண்டுமெப்போது மேகம் திடமாகச் சுவாதுபூதிசினோக
மென்றிருந்திடாயே.

(82)

அதுநீயாகும் நீயதுவாகுமென்னும் அர்த்தமு மக
ண்டமென்றே யசிபதவைக்கியங்காட்டும்.

(81)

‘வேதாந்தசூடாமணி’ விடயமதுசிவசீவர்தமகேகதத்
துவமாம், நீகடவுசொருப ரிசஞ் சச்சிதானந்தநித்தியம்
பூரணமாக நீ நினைந்து கொள்ளே

(29)

இகலிலா அறிவுமாத்திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம்
பிரமகூடத்தவியிர்கொள்ளிற்புகரிலா அது இதுவே
இதுவதுவேயென்னப்பொருந்துதா தான்மியம்வந்து
றுமெனவேயறி க

(124)

என்று மெவ்விடத்தினுமோருடம்பு முறாதொன்று
யிருந்த சச்சிதானந்தசிவசொருபமாதல் நன்றிதருவி
தேககைவல்லியமென்றிசைப்பர்

(182)

‘மெஞ்ஞான நிலையம்’ பூதபௌதிகமாய்ப் பொலி
பேதமும், யேதமின்றியிருஞ்சிவமாய்விடப், போத
மாம் அனுபூதியிற் கண்டவர், ஆதியாமதிவன் னுச்சிர
மரே.

‘சமரதி’ ஆதலாலாகாயத்திற் கடாகாயம் வேறானப்
பேரல் பேதமிலான்மா சிவன்பரனெனப் பிராந்தியா
லேயோதிடாநின்ற தன்றியுணர்வுடைப் பேதமின்று
னீதியானிதைந்த சிவனிலையத்வண்ணமென்றே.

‘மெய்மொழி’ தாக்கிலாஞான யோகத்தன்மை தா
னியாதோவென்னில் சாக்கிரங்களுச் சுழுத்தி தூரியந்
தான் றுரியாதீதம் சாக்கிரமதனிற் கண்டு, சதார்த்த
சகரணமியாவுஞ் சாக்கிராதீதமாதல் தற்பரமாவதென்
றான்

‘திருவம்மாணை’ உண்டுதேக்கிட்டெங்கு மொன்று
னெனம்மாணை, உண்மைக்கோருத்தரந் தானில்லைகா
ணம்மாணை, சத்தியமானது சத்தேகாணம்மாணை, தற்
போதம்போன விடந்தற்பரமம்மாணை.

‘சிவானந்தமாலே’ மித்தையுடற்கட்டறுத்து மெய்ய
ருளாய் மெய்யொழிக்குந், தத்துவமுங் கேவலமுஞ்
சார்வகற்றி, சுத்தத், தனிபாகித்தானும் போய்த் தற்
பரமாய் விட்டாற், சனியானிது சத்தியம்.

‘திருப்போளூர்ச் சந்நிதிமுறை அட்டகம்’ அறிவோ

டறிப வனறியவருபொருளடைய வொருபொருளா
கியே. சசிவன்னபோதம்.

ஊக்கியப்பர சீவர்தங்களுடம்பிரண்டு மிலக்கண
வாக்கியப்படி நீக்கினாலொருவத்து வேபரவத்துவே()

‘தத்துவராயர்குணலை’ நாமொழிந்துசிவமாயிருந்த
மைபாடீரே.

‘ஹை பாடுதுறை’ ஊனேமறிவதென்றா தேடாகா
ளம், உணர்வேபிரம மென்றாதேடாகாளம், நானே
அவனாமென்றாதேடாகாளம், நானாவதில்லை யென்றா
தேடாகாளம்.

‘ஞானசதகம்’ இயம்புஞ்சாதி மூன்றுமிறந்துளபிர
மந்தானாய் முயன்றுணர்கின்ற ஞானங்கைவரின் முத்
தியெய்தும்.

‘அநுபவதீபிகை’ மெய்ப்படுசிவத்தோ டொன்று
காவிடில் பவமேவுமன்றே.

‘தாயுமானவர்’ தன்னையறிந்தவர் தம்மைத்தானாகச்
செய்த ருளுஞ்சமத்தை, ‘அத்துவிதமானவைக்கிய
வநுபவமே.’ தன்மயமாய் நின்றநிலைதானேதானாகி நின்
றால், நின்மயமாயெல்லாம் நிகழும்பராபரமே.

என்னைத்தானாக்கொண்ட சமத்தைப்பார் தோழி
அத்வானுலதுவாவரதுவேசொல்லும்

யானெனல்காணேன் பூரணநிறைவில்யாதினுமிருந்

தபேரொளி நீ, தானென நிற்குஞ்சமத்துற வென்னைத்
தன்னவனாக்கவுந்தகுங்காண்

எனதென்பது பொய்யானெனல் பொய்யெல்லா
பிறந்தவிடங்காட்டும், நினதென்பதும் பொய் நீ யெ
னல்பொய் நிற்குநிலைக்கே நேசித்தேன்

போதமென்பதேவிளக்கொவ்வும் அவித்தைபொய்
யிருளாம தீதிலாவிளக்கெடுத்திருடேடவுஞ் சிக்கா
தாதலாலறிவாய் நின்றவிடத்தறியாமை யேதுமில்லை
யென்றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பும்.

என்பனமுதலிய கோடானுகோடிப்பிரமாணங்கள்
வேதாகம புராணேதிகாசஸ்மிருதிகளினும், அவற்றை
யனுசரித்த ஆன்றோர் வாக்கியங்களினுமிருத்தலின்,
மிகுவிரிக்கின்றூற் பெருகு மெனுங்கருத்தால், ஒரு
சிறிதேகாண்பித்தனம். மதிமானாயிருப்பின் இத்து
ணைபோதாதா: விபரீதமதியரேல, எத்துணைகாண்
பித்துமென்பயன்? இத்துணைப்பிரமாணவலிகொண்டு
அகம்பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம் என்றுசின்திப்
பாரையிகழ்வது, ததீசிகௌதமசாபவலியேயாம் நிந்
தித்தலைவிடுத்து இவர்காஸ்திரார்த்தம் எவ்வளவு செ
ய்ய விரும்பினும் விரும்புக தாமும் அடஞ்செய்யா
மல் இப்பிரமாணங்களைச் சற்று ஓர்ந்து பார்ப்பில்
புண்ணியவிசேடத்தாற் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் வந்
தாலும் வரக்கூடும் என்னை? முன்னர்விரோசனன்

பிரஹ்மாவின் உபதேசத்தைத் தூலமாய்க் கட்டு
உலோகாயதமததாபனஞ்செய்து பின்னொருபுண்ணிய
விசேடத்தாலீசுவரானுககிரகத்தையடைந்து பிரஹ்ம
சாக்ஷாற்காரமுற்றுத்தன்மைந்தனாயமாபலிக்குமுபதே
சித்ததொப்ப ஆதலுங்கூடலின். இவர் துவிதஸைவத்
தைக்கைவிடாரேல், தேவாராதியையும், வேதாகமத்
தையும் நினைக்கவுமருகரல்லர்: நினைப்பினே போலி
யேயாம் பிரமாணமெனிற்சிரத்தை வேண்டாமா? கான்
பிடித்தமுயலுக்கு மூன்றேகாலென்னின் முடியுமா?
ஆன்றோர்சென்றவழி செல்லல்வேண்டாமா? இன்னு
ங்கலியும் அதிகரிக்கவில்லையன்றா அதற்குள்ளா இந்
தக் கூத்தாடவேண்டும்! அக்கூத்தில் விருப்பேபல்இன்
னுஞ்சிலசன்மங்கள் கழிந்தாடலாமே சாலுமிதோப
தேசம்; பிரகிருதத்தேசெல்வாம்.

இறுதியதேல், அப்பிரமம் நாமே யென்பதில், நா
மென்னுங் கிளவிக்கு எப்பொருள்கொண்டு நினைதிக்
கின்றனர்? ஆகமெனக்கொண்டா? 1. அல்லதென்
வாக்காதி கன்மேந்தியங்க ளெனக் கொண்டா? 2.
அல்லதென் பிராணாதி யெனக்கொண்டா? 3. அல்ல
தென்கட்புலனாதி ஞானேந்திரியங்க ளெனக்கொண்
டா? 4. அல்லதென்மன மெனக்கொண்டா? 5. அல்
லதென்மதியெனக் கொண்டா? 6. அல்லதென் சித்த

மெனக்கொண்டா ? 7. அல்லதென் அகங்காரமெனக் கொண்டா ? 8. அல்லதென் அஞ்ஞானமெனக்கொண்டா ? 9. அல்லதென் பஞ்சபூதமெனக் கொண்டா ? 10. அல்லதென் மாயை யெனக்கொண்டா ? 11. அல்லதென் பிரமமெனேற கொண்டா ? 12.

1-வதேதல், ஆகம் அசுத்தமாயிருத்தலினாலும், பிரமம் சுத்தமாயிருத்தலினாலும், ஆகம் ஆக்கமயமாயிருத்தலினாலும் பிரமம் சுகமயமாயிருத்தலினாலும், ஆகம் அநித்தியமாயிருத்தலினாலும் பிரமம் நித்தியமாயிருத்தலினாலும், ஆகம் சருமாதியாறு தத்துவங்களைக் கூடியிருத்தலினாலும் பிரமம் மங்நனமன்றாதலினாலும், ஆகம் ஜடமாயிருத்தலினாலும் பிரமம் சித்தாயிருத்தலினாலும், ஆகம் சாவயவமாதலினாலும் பிரமம் நிரவயவமாதலினாலும், ஆகம் பரிணாமியாதலினாலும் பிரமம் அபரிணாமியாதலினாலும் என்பன முதலிய அளவிறந்த வேற்றுமைகளிருத்தலினாலும், இன்னணமே, சசிவன்னபோதம் எனதாடை பொன்பூமகன்றையல் பாய்மா விபங்கண் முகங்கால் கைமெய்யென்னவென்றுந், தனதாயுரைப்பான் வருத்திந்த ஓணைத்தா னென்றயர்த்துஞ் சொலத்தக்கதன்றே. 'தாளாகவூராழியார் வென்னில்விணை தண்டாக வன்மார்பு தட்டாக மொட்டா, நாளாமலர்ச்சென்னி கூந்தற் கொடித்தேர் நாணாளு மூர்வானில் வேருகநாடே'

‘கடக்குஞ் சரம்பண்ணி யுண்ணின் றொருத்தன் கை
பாதகன்னங்கண்மெய் போலியக்குங், கிடக்குங் நட
த்தா விடத்திவ்வுடம்புங் கிடக்கும் மொருத்தன்
டத்தா விடத்தே.’ ‘ஒரு கூறுமலமாகுமொரு கூறு
ம்பாகுமொரு கூறுமனமாகு முண்டற்றவன்ன, மிந
கூறு நீயாகினொரு கூறுநீயா மிழிக்கும்மலஞ் சோரி
டப்பட்டவுடலே.’ கிள் ராதரத்துண்ணு மன்னஞ்சுட
க்கை கிட்டப்பொருதே யிருந்தார் முனிந்தார், தள
ராதறுப்பொன்று முயிர்போகவன்றே தழற்பள்ளி
மீதே துயின்றார் சகித்தே’ ‘நிழற்பாவை கண்ணாடி
யிற் பாவைகைகாணிமிர்க்கும் முடக்குமிவன் செய்யு
மெல்லாந், தொழிற்பாலவாமற் றிவ்வுடலஞ்செய்தொ
ழிலுஞ்சுடர் ஞானவடிவானவன் செய்ததொழிலே.
‘அறிகின்ற பொருளென்று மறிவானில் வேறே யானா
லிவ்வுஞக நானென்னலாமோ, செறிகின்ற புள்ளல்
லவே கூடிவ்வகையே செடமானவுடனின்னில் வேறெ
ன்றுதெளியே’ ‘நிலமாகும்வற் பென்றனெகி ழ்கின்ற
நீராரெருப்பாமிதிற் சுட்டவெல்லா முமனிலஞ் சலமா
னபுரையான வானித்தவுடலஞ் சடமானவைம் பூதவுரு
வங்கடாமே. ‘ஞானவாசிட்டம்’ ‘மொய்யுடனானெயன்
னின் மூவேழுநரகமும்மீத, வெய்யவன்றுயரா மேனு
மெய்யையானென்ன வேண்டா, வையமில் கேள்விநல்
லோர் நினைவரோவனைத்தாமுனுங், கையுறத்தின்பரே
னுநாய்ப்பிணங்கவரார்நீசர். என்பதாதி ஆகான் மநிடே

தாஸ்பதமாக அளவிறந்த மானங்களிருத்தலினுந்
கூடாதெனமறுத்த லெமக்குமுடன் பாடேயாம்.

2-வதேல், பூதகாரியங்களாய், சடங்களாய், பரிச்
சின்னங்களாய், பரார்த்தங்களாய், ஆற்பக்கிரியா கர
ணங்களாய், துக்கவேதுக்களாய், விகாரிகளாய், சனி
த்துமரிப்பவையாய்ச் சாவயவாதி அனேக வனர்த்த
வர்க்கங்களோடு கூடியிருத்தலினுந் பிரமமோ அங்
ஙன மன்றியிருத்தலினுந், இவ்விடயத்தே 'அழ
லுண் பொருள்களினுண்பவை முக்கூறதின் முதற்
கூறணியென புநடுக்கூறது மச்சைக்கணியாகு, மெழில்
கொண்ட கடைக்கூறது வக்காயெழுமென்றே யிய
னன்மறையந்தங்க ளிசைக்கின்றனவாமே என்பன
முதலிய பல பிரமாணங்களிருத்தலினுந் இவர்
அடாதெனலுடன்பாடே யெமக்காம்.

3-வதேல், வாயுவின் விகாரமாயிருத்தலினுந்,
உள்ளிலும் வெளியிலும் போக்குவரத்துடைத்தாயிரு
த்தலினுந், சடமாயிருத்தலினுந், பரதந்திரமாயி
ருத்தலினுந், இஃதொப்பவின்னுமளவிலா மாசுற்றி
ருப்பதானும் பிரமமோ அங்ஙனமன்றி தலினுந்,
இதுபற்றி, 'ஊசமுடலினுழல் கின்றகாற்றையுணர்
வென்பரே, யேசமுறக்கத் தியங்கியுமிங்கறி வேது
மற்று, வீசம்பிராணனை யான்மாவலவென்று வேதஞ்
சொல்லும், பேசுமனிதர் பொருளறியாமற் பிதற்று

வரே” ‘உண்ணும் புனன் முக்கூறதின் முதற் கூறுவர்
 நீரா முதிரநடுவிற் கூறுகடைக்கூறு பிராண, நெண்
 ணும் மிகிலிருகூறவை நீயாயிடினன்றோ விறுகின்ற
 பிராணன்னது நீயாகுவை யிசையே’ பிராணனுமல்ல
 தஞ்சி லுணர்வின்மையாலஃதுணரும் புலன்சுரொ
 ழிவாற், பிராணன தென்னின்மன்னை யொழியாது
 சேனைநகர்கூழ்வலஞ்செய் பொழுதே.’ ‘கரணமொடு
 ந்கவாயுநிகழ் வென்கொலென்னினுடல் காவலாகுமல
 தேன், மரணமடைந்ததெனது தமர்சுட்டிடா முன்
 வளைவாலின் ஞானிகொளுமே.’ இவைபோன்ற அள
 விறந்த மானங்களுளவாதலினுனும் அடாதெனநூக்
 கமலமக்கிட்டமேயாம்

4-வதேல், இவ்விந்திரியங்க ளற்பக்கிராககங்களாய்,
 துக்கதாயிகளாய், வாயில்களாய், சடங்களாய்ப் பரிச்
 சின்னங்களாய், அற்பத்தானங்களை யாசிரயத்திருப்ப
 னவாதியாய், அநேக அகுணலங்கிருத மாயிருத்தலி
 னுனும் பிரமம் அங்ஙனமன்றாதலினுனும், இவைபற்றி
 விழியைப்புமாமென்னில் ரவியாதியாலே விளங்கின்ற
 தல்லால் விளங்காமையாலே, யொழியப் படுங்கன்ன
 முதனாலுமுன்ற னுருக்கண்ட கண்டன்னையொப்பாக
 வுன்னே.’ என்பனவாய் அனந்த அளவைகணியைறய
 விருத்தலினுனும் இவர் நிதேதித்த தெமக்கிடமே
 யாம்.

5-வதேல், சங்கற்ப விகற்பங்களோடு கூடியிருத்தலினும், சந்ததம் சஞ்சலான்மகமாயிருத்தலினும், மசாதுக்கத்திற் கேதுவாயிருத்தலினும், சடமாதலினும், பூககாரியமாயிருத்தலினும் பிரமம் அங்ஙனமன்றாதலினும், இனமுறவெண்ணவுள்ள கரணத்திலொன்றிதெனலாலி தென்ன தெனலான், மனமுனமன்ன மென்றவதனாலுமல்ல மதியல்ல வந்தவகைபே'. தனக்கு மனது சலித்ததென்றே சொல்லித் தானிருந்து, முனக்கு விசாரமுண்டாயிற் சொல்லென்றிங்கு வந்து நின்று, மெனக்கிங்கறிப வெண்ணுதென்று சொல்கின்ற வேழகடா, நினைக்கத் தனக்கறிவில்லா மனத்தை நிலைப்பென்பதே, என்பன முதலிப பல பிரமாணங்களிது விடயத்தேயிருப்பதினும் இவர் கூறிய தியாவர்தாமொப்பார்.

6-வதேல், மதியேசர்வசம்சாரத்திற்கும் ஏதுவாயிருத்தலினும், அகமிதமாதிரி அநந்த விசேஷண விசிஷ்டபரிணாம ஹேதுவாயிருத்தலினும், மகாசாகத்வேஷாதி துர்க்குணங்களாலலங்கிருத மாற்றப்பெற்றுண்மைபானும், பரதந்திரமாய், சடமாய், அரித்தியமாய்ப் பரிச்சின்னாதி அநந்ததோடங்களுற்றிருத்தலினும் பிரமம் அங்ஙனமன்றாதலினும், அங்ஙனமே "இணங்கு நவகுணமெய்து மிப்புத்தியையின்று புத்தர், வணங்கும் விஞ்ஞானமயம் பொருளென்ற மதியின்மைபோற் பிணங்கு நிலையிடிக் கோர்ப்

மறையின்று பின்னமறக், குணங்குறியின்றி யிருக்கு
மான்ம வென்று கூறிடுமே'. என்பனவாதி பலவாய
அளவைகளிது பற்றியுளவாதலினுனும் அடாதென
விவர் மறுத்தலை யடாதென்பார் யாரே.

7-வதேல், அநேகவித சமஸ்காரங்கட்கு மெழுகு
ண்டை போலாசிரயமாயிருத்த லினுனும், பூதவிகார
மாய், சடமாய், துக்கவேதுவாய அநேகவித குணங்
களோடு கூடியிருத்தலினுனும் பிரபம் அங்ஙனமன்று
தலினுனும், அவ்விதமே "ஐயப்படலோர் பொருணிச்
சயமாயறியப்படல் யானென தென்றுமதஞ், செய்
யப்படல் செய்வது சிந்தனையாஞ் சித்தம் மதுவன்
றென நீ தெளியே'. என்பனவாதியாய பல பிரமா
ணங்களிது பற்றியுளவாதலினுனும் இவரோலாததென்
பதையாவரே யெள்ளாநிற்பர்.

8-வதேல், சர்வசம்சார துக்கத்திற்கும் பீஜமாயி
ருத்தலினுனும், பிடித்ததுபிடித்துக் காதும் பேதமை
யாதிகட் கடியாயிருத்தலினுனும், இதன் விசிஷ்ட
மாயே சர்வாத்தியாசங்களு முண்டாயிருத்தலினுனும்,
பூதகாரியமாய், சடமாய அனந்தவித துஷ்டத்வக
லுஷிதமாயிருத்தலினுனும் பிரபம் அங்ஙனமன்றுத
லினுனும், அன்னணமே இதுபற்றி, 'இடரின் புள
தாய் நிலையற்றவிவற் றெண்ணுங் கரணங்களிலாயெ
வரு, மடரும்பிறவிக்கடி யென்றுணரு மகங்காரமு

நீயலவென்றறிவே ; ஆபத்துக்கெல்லா நிலயமறித்த
மவச மனிவேகம், பாபத்துக்கு முதன்மடமைபவவித்
தழிவைப்பற்றியது, தாபத்துக்கோரிடமானதக வில
கங்காரந்தன்னை, நீபற்றில்லாவறிவாலே நீக்கிலதுவே
நிமலநிலை ; என்பனவாதி பல பிரமாணங்களிருத்தலி
னானும் இவர் வேண்டாமென்ற விதனைத் தூண்டிமறுப்
பாரிலை யென்க.

ஓவதேல், சர்வசம்சாராத்தியாசங்கட்கும் காரண
மாயிருத்தலினானும், சடமாயிருத்தலினானும், துக்க
வேதுவாயிருத்தலினானும், இனிக்கூறும் மாயா அம்ச
மாய் அம்மாயைக்குறுதலும் அநிர்வசநீய விலக்கணத்
தோடு கூடியிருத்தலினானும், பிரியமோதப்பிரமோத
ரூபமாயுள்ள ஆனந்தமயகோச வடிவமாயிருத்தலினா
னும், அக்கோசவடிவமாய, அநேகவிதமோ காஸ்பதமா
யிருத்தலினானும் பிரபம் அங்ஙனமன்றாதலினானும் ;
அன்னணமே 'அறிபாப்பொருள்காரணமாயை குறித்
தறியும்பொருள்காரியமாபுலகிந், நெறியாற்றி கழநான்
மறைபந்தமெலா நீயன்றெனவோது நிரந்தரமே; அறி
யும் பொருளன்றறியாப் பொருளன்றறிவாகிய நீ
யெனுமப் பொருடான், பொறியின் வழிநின்றறியும்
பொருளோ போதக்கண் விழித்தறியும் பொருளே;
சேருஞ் சுகம் பொருளென்றனை துக்கஞ்செறியும்
பொழு, தாருஞ் சுகதுக்கியாகியிடுநிலைபன்றிமறை,

தேருநிரதிசயானந்தமே சிதைவற்ற பொருள், கூருந்லையைடறியாரழி சுகங்கொள்ளுவதே” என்பனவாதியபலபிரமாணங்கள் இதுபற்றியுண்மையானும் இவர் ஒவ்வாதென்றழைவதை யாவரே தண்டங் கொண்டு தடுப்பார். சீவீசற்பப் ஈண்டுதொடுத் தொழிச்சாத தென்னை கொல்லோனெனக் சடாவின்? உபாதித்யினு லன்றிச் சீவீதமின்மையினுனும், உபாதித்யில்லிச் சிமையே திசுத்தலினுனும், அதன் பொருட்டனந்தம் பிரமாணங்கள் சாட்டியிருத்தலினுனும், மேற்கூறும் யுத்தி சளாற் பொருந்தக் காணவிருத்தலினுனும், 12-வது, விகற்பத்தே வைத்தேமாதலின் அக்கடா வெக்கடாவென மறுக்க.

10-வதேத், சடங்களாய், தூஞ்சுக்கும தேகாதிசுட் குக் காரணங்களாய், அனான்மாக்களாய், நைசுவரங் களாய், திருசியங்களாய், பரிச்சின்னமே முதலாய் அனந்தவித தூர்த்தர்ம சப்யுத்தங்களாயிருத்தலினு னும் பிரமம் அங்நனமன்றாதலினுனும், அவ்ணைமே, “பூதநீயிலை, என்னுடைய புந்தியினுலெண்ணினு னிச்சகநானல்ல, நானாவானசகமல்லேனசங்கல் புல்லு மண்மரங்க டானாய்ப் புறம்பா யசேதனமாஞ்சக நானென்னத்தக்கதுவோ, என்பன வாதியவாய பல பிரமாணங்கள் இது விடயத்தே உளவாதலினுனும் இவர் அன்றென்னும்கிதையாமென்ப ரெளரமின்றும்.

11-வதேல், யாதவிசாரிக்கின் அநிர்வசநீயமாயிருக்
கின்றதோ அஃதேமாயையாம் யாந்நனங்கொலோ
வெனினிங்நனமாம்: அஞ்ஞானம் அவித்தை மாயை
பிரகிருதி, சத்தி, என்பன ஒருபொருட்சொற்க
ளாம்; இத்தகையது சேதனத்தோடு பின்னமா?
அபின்னமா? உபயமா வெனின்? நுதலுதம் “நண்டு
நாநா அற்பமுமில்லை” என்பது முதலிய சுருதிவசன
த்தால் சேதனத்தோடுபின்னமென்பது நிடேதிக்கப்ப
டுகின்றது. சடசேதனங்கட்கபேதமேலாமையின் அபி
ன்னமென்பதுங்கூடாது. உபயதன்மங்களும் பரஸ்
பரம்பகைத்தலின், பின்னாபின்னமென்பதுங்கூடாது.
அந்நனமே அத்வைதப்பிரதி பாதகசுருதிவிரோதத்
தால் அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்ரூபத்தன்மைகூடாது
பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மைகூடாமையின், துச்ச
த்துரூப அசத்ரூபத்தன்மைகூடாதுபரஸ்பரம்விரோ
திதன்மங்கள் ஒன்றன்கட்சம்பவியாபையின், சதசத்
தென்னல் கூடாது அவ்வுணமே அஞ்ஞானத்தைச்
சாய்வமென்றுடன்படித் திரவ்யாரம்பக உபாதான
மேனும், திரவ்யபரிணாம உபாதானமேனும் அவயவமா
களாம். அவயவம் உபாதானமெனினே சத்தோபாதா
னவிண் அச்சத்தத்திற்கவயவமாம் அஃதொன்றோதத்
தங்குணச்சிகிரியைசட்கு பாதானமானசட்ட டாதிசனும்
அவற்றை வயவமாதென் றோநேரும் ஆதலால் திரவிய
பதமாவசியமெனத் தெளிக அவயவத்தினின்றுஞ்சன்

னியமானதைச்சாவயவமெனலாம்; அவித்தைதிரவிய
 மாயினன்றோ அங்ஙனமேலும் அஃகே அசம்பாவித
 மாம், யாங்ஙனங்கொலோவெனின்? இங்ஙனமாம்:-நித்
 யா நித்யபேதத்தானேயஃதிருவகைத்தாம் அதனைமுத
 லதென்னின் சாவயவத்வமசங்கதமாம் அன்றியும் ஞா
 னத்தாலழிவுபாட்டையு மெய்தாது நிர்மோ கூடப்பிர
 சங்கமாய்ச்சிரவனாதி யாவும் பயனில் கூற்றைமருவும்
 அதனையிறுதியதென்னிஃனா! அதனதவயவமும் ஆன்ம
 பின்னத்தன்மையானே யநித்தியமாம். அதனதவயவ
 முமநித்தியமென அனவஸ்தை வாராமலேகல்யாங்ஙன
 மாம் அந்தியாவயவத்தைப் பரமாணுவொப்பநித்திய
 மெனிஃனா? அத்வைத மறையொடுமுரணாதது யாங்ங
 னமென்க. பரமாணுப்பிரதானங்கள் நித்தியமெனன்
 மறைமுரணெனவறிக; இன்னணநுதலியவாற்றால்சாவ
 யவத்வஞ்சம்பவியாமைகாண்க; அவ்வணமே உபாதா
 னத்வாபாவத்தால் அஞ்ஞானம் நிரவயவமென்னலே
 லாதாம் சாவயவமேயன்னணமாதலின் ஒலிக்குபாதா
 னவிண்ணிரவயவநித்திய மென்னல் ஆன்மாவினின்றுங்
 கம்பிறந்ததென்னும் சுருதியொடுமுரணும் அன்னண
 மேதுவியணுகஉபாதானபரமாணு நிரவயவமெனலோ
 நிரவயவங்கட்குச் சையோகங் கூடாமையினுனும்சை
 யோகத்தைத்தனதொரு நிலைக்களத்திருக்குமின்மைக்
 கெதிர்மறையாய அவ்வியாப்பியவிருத்தியென உடன்
 பட்டிருத்தலினுனும் இன்னுமிஃதொப்ப அனந்ததோ

டக்கிரஸ்தமாமெனத்தர்க்கபாதத்த பிரஹ்ம சூத்திரத்தேகண்டித்திருத்தலினானும் ஏலாதெனவறிக; இன்னணமாதலின் பிரபஞ்சோபாதானமாயைக்கு நிரவயவத்வமின்றும் இன்றாகவே உபயவிருத்ததர்மங்கட்கு ஒருநிலைக்களத்தேலாமையின் சாவயவத்வநிரவயவத்வமுமின்றாமென நவவித அநிர்வசனீயமாமெனச் சம்சேதமாய்த்தெரிந்து கொள்க.

பிரமமோ இத்தகைத்தன்றுய்ச் சச்சிதானந்தநித்திய பூரணமாயிருத்தலினானும் ஈசுவரோபாதியாயவிது அகஞ்சப்தார்த்தமன்றெனப்பல சுருதிகள் “பூபஸ்ச் சாந்தே விஸ்வமாயா நிவிர்த்தி” “தரத்பவித்யாம்” ‘தரதிசோகமாத்மவித்’ நூக்கவாயிலாயிபம் பலானும். தற்பதவாச்சிபமாயிருத்தலினானுமிவர் நுதலியதெமக்குமுடன்பாடே இம்மாயையின் சிற்பிரதானத்தைச் சுத்தமாயை யெனவும் சடப்பிரதானத்தை அசுத்தமாயையெனவும் பாரிபாஷிகமாய்வழங்குவர்பெரியார்.

12-வதேதல், உடன்பாடன்றாமென மறுக்கற்பாலதேயாம் என்னை? அகஞ்சப்தார்த்தம் பிரமமெனக்கோடின அகம்பிரமாஸ்யமென அனுசந்திக்கத்தடையென்? அகஞ்சப்தார்த்தமன்றெனின்? மற்றியாது கொலவ்வகஞ்சப்தார்த்தம்? சீவனெனின்? அதனிலக்கணமியாதோ? சித்தெனின்? அந்தச் சிற்பிரமம் யாமென்பதில்பாது தான்றடையோ! இவண்காட்டுஞ் சித்துக்

காணுஞ்சித்து முதலனவாய விகற்பங்கள் நம்வயோ
விருத்தர் கடாவாய் பொறிப்பின் விடையுஞ்ஞான்றி
றுப்பாம் சீவன் விபுவேனென்முதலன முதற் பாகத்
தேகண்டித் துபதேசித்திருப்பதற் கண்டுதேர்க.

ஆகமத்தும் நீலகண்டபாடியத் துச்சிவோகம்பாவனை
கூறியிருப்பதையகம்பிரம மெனநாட்கூடாதென்னு
மிவர்தானெப்படி யொப்பினர் சிவமகமெனலாம் அகம்
சிவமெனல் ஒவ்வாதெனின்? அந்தோபரிதாபம் செட்
டியார் யாமெனலாம் யாம் செட்டியா ரன்று வல்லம்
பர் அகம்படியர் முதலனவென்னும் அவரையன்றியிவ
ரார்; இவரையாரேனும்நீராரென்னின் என்னியம் புவ
ரோமதிமாக்களே உய்த்துணருங்கள். சீவன் சிவத்
தற் சயலாமேச்சிவோகமெனச்சிந்திக்கலாமா? தானல்
லாததைத்தானெனச் சிந்தித்தலெத்துணைத் தப்பென்
று அறிஞர்களே யூகிக்கலாம் அபேதத்தின் பொருட்
டென்னின்? சையோகாபேதமேல் பிறிதறிண்ணமாம்
தாதாத்மியபென்னும் இரண்டற்சேயுறும் உற்றது
பிறியும் டசுசரணமற்றுபதிகாரமுறறு அபேதித்திரு
த்தலின் யாதும் தோடமின்றென்றையிடுபசுசர
ணம் இவர்க்குநித்தாமாதலின் ஒழிதலையின்றும்.
ஒழிந்தபற்றாதிருக்குபெனின்? இருந்தும் பானின்
பையின்நந்ததற்கே யொப்பாம் பேலும் நானாபுக்க
ளுங்கூடா இதுபற்றிமுதற்பாசத்தேசண்டு தெளிக.
பேலும், அதுசுருட்டித்து அதுவேபுகுந்தது” வென்

னுமறைக்கிழுக்காய்ச்சீவனை ஆயலாயொப்பலேலுமா? புகுந்ததபிரேரணையின் பொருட்டென்னின்? “இச் சீவவடிவமாய்ப் பிரவேசித்து” என்னும் மறைக்கிழுக்காதலின் அதுதானியாண்டையதெனமறுக்க. மேலும் ஆன்மசப்தவாச்சியம் பிரமமெனக் கொண்டு உயிரயலா? உயிரெனக்கொண்டு பிரமமயலா? உபயபக்ஷத்தினும் அனான்மத்வதோடும் சிரங்கோடலின் ஆகாதெனத்தெரிக; அனான்மாக்கள் அநித்தியமாதலினென்க. “உலகபுழுது முயிர்பலவுமயானே சிறிதும் ஹேறில்லை” என்னும் ஸ்ரீ உமாநாயகன் றிருவாக்கையும், “ஊனாயுயிரானுயலகானாய்” என்னும் திரவிடவேதத்தையும் நம்பியுய்க. மறையோன்யான் யான் மறையோனெனல் போல் சிவமேயான் யானே சிவம் எனச் சிந்தித்தல் யாதொருதீதமின்றி யெத்தீதையும் நூக்கியின்ப முழுதம் பயக்குமாதலின் மயக்கமின்றியகம்பிரமமெனச் சிந்திக்கலாமெனத் தெரிக. இது பற்றி விரித்ததுசாலும் இதன் கட்கடாநிகழில் விடைதொடுப்பானெதிர் பார்க்கின்றனம். இவ்வண்ணம் துணிந்து கூறுதல் வேதாகமஸ்மிருதிபுராண இதிகாசம் ஆன்றோர்வாய் மொழிபற்றியேயாதலின் எம்மையிகழ்ந்து துணிந்து கூறுதலிவர்க்கே யிகழ்வன்றி யெமக்கொரு சிறிதுமின்றா மென்றுந் தெரிந்து கொள்க.

இது நிற்க, “அதற்கிணங்க ஒன்றுமின்றி நின்றால்

உலகர் அடுத்து வந்து சூழாரென்றோ? அவராலாக வேண்டிய பயன் கைகூடாதென்றோ? விபூதிருத் ராக்ஷதாரிகளாய்ச் சிவகைங்கரியாதிகளு மேற்கொ ண்டு," என்றார். அதற்கிணங்க ஒன்றுமின்றி நின்றால் என்பதாதி ஓகாராந்தமாய்ப்புகன்ற விவரமொழியால் அகம்பிரம அபரபரிபாய சிவோகசிந்தனை செப்தவிவர் முன்னோர்பாலிக்குற்றம் வாராது நீங்குமா? அங்ஙன மவரன்றெனின்? இவரையிம்மாசுவிடுமா? மேலுமிங் னனம் பாவிப்பவர் ஆகாராதியொன்றுஞ் செய்யாதி ருப்பவரும் சிவகைங்கரியாதியொன்று மாற்றாதிருப் பவரும் என எண்ணியவிவர் நுண்ணிவையாவர் தாம் புகழார். இன்றியமையாத காரியம் மகான்கட்கு இச் சையனிச்சை பரேச்சை யென்னும் முவிதநுகர்வினை யால் வருமெனலையானோர் பாற்சிரவணியாததிவர் துரிதவிசேடத்தா லாயதாம். அப்யாசியனுபவியாரு டன் என்பவற்றின் பேதங்களையுடவர்கள் நிற்கும் நிலை யும் செய்யுங் காரியமுமறியாத விவர்க்கு எத்துணை யுரைத்துத் தானென்னும் மகான்களை நிந்திக்குங் கங் கணம் கரம்பூண்டார்க்கு உள்ளதுள்ளபடியிலங்கல ருமைத்தன்று இவர்களெல்லாம் சாஸ்திரவழக்காடப் புகுதல் "கிழக்கு மேற்கு அறியாதான் வழக்குப்பேச முயன்றான்" என்பதையே யொக்குமென்க. அடுத்து வந்து சூழ்வதையும் அவராலாக வேண்டிய பயனை யுமே யிவர்பொருளாய்க் கருதினார்போலும் அங்ஙனம்

சோகம் பாவிப்போர் தேகான்ம புந்தியைத்தியஜித்
திருப்பதாற்கனவினும் கருதார். இத்துணையோர்க்கா
ஞானத்தின் பெருமையும் ஞானிகள் பெருமையுந்
தெரியும். தெரியுமேல் சந்தரஞ்சிரியர்களாய் தங்கள்
குரவர்களையும் சுத்தாத்வைச்சமய குரவர்களாய் எங்
களாசிரியர்களையுமேன் நிந்தித்தவராகார். தெரிந்து
செய்யிற் பலமுமதிகமென்க.

இதுநிற்கவினி “ விபூதிருத்ராஷ்டதாரிகளாய் ” என்
றனரே அதுவும் “ போற்றி நிறணிந்தருத்திரசாத
னம் பூண்டிடைந் செழுத்துள்ளே சாற்றுநீகுருவாதி
மூவுருவையுந் தாழ்ந்திறைஞ்சிவை செய்தான் மாற்ற
லாம்பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே மன்றளாடியதாளுந்
தோற்றுமுள்ளொளிக்குள்ளொளியாயதைத்தொழுது
வாழ்தலுமாமே ” என்பதே முதல் சூதசங்கிதைபிர
மோத்தரகாண்டம் பஸ்பஜாபாலாதியளவிறந்தமானங்
களாற்றரிப்பதாலும் மற்றையர்போன்று குட்பிடுகள்
ளர் குழைத்திடுகள்ளர் ஆசாரக்கள்ளர் அபிநயக்கள்
ளர் யாங்களன்றாதலினும், இவர்தம்மனோமயகோச
மாத்திரத்துதித்ததேயென மதிமான்கள்மதியாதொ
ழிக, இங்ஙனந்தூலமதியினர் கள்ளஅன்பு என மதிப்
பதை நீக்கியாள்வானே, எமது பரமாசிரியராகிய
ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருந்தகை சிவத்தோடயிக்கியமு
ற்றதொப்பவே எமதாசிரியராய் ஸ்ரீ வீரசேகர ஞான

தேசிகராகிய ஸ்ரீ திருக்களர் ஆண்டவரும் பண்டித பாமர சாமானியமாய் யாவருங்காணச் சிவத்தோட யிக்கமடைந்தமை காண்க. இங்ஙனமாகவே மெய்யடி யார்களைப் பொய்யடியார்கள் என மருள்வது புண் ணிபமன்றன் றாகிக்கற்பாலதாம். இதனானே, “மெய்த் தொண்டர்செல்லு நெறியறியேன் மிக நற்பணி செய் கைத் தொண்டர்தம்மினு நற்றொண்ணிவந்திலனுண்ப தற்கே பொய்த்தொண்டுபேசிப் புறம்புறமே யுன்னைப் போற்றுகின்ற வித்தொண்டனேன்” என்று, பட்டி னத்தடிகளருளிப இலக்கணத்துக்குப் பெரும்பாலும் தாங்களே இலக்கியர்களாய் நின்று” என்னும் பிதற் றுப்பிதற்றாயவாறு காண்க. அன்றியும் “பரோப காரத்தின் பொருட்டேசத்துக் களின் விபூதிகள்” என்பது மீண்டுணர்தற்பாலதாம்.

மேலும் உணவுடையன்றி வேறு வேண்டாத உத்த மர்கட்குப் பயிக்காதியானே அதன்விவிருத்தியாக ஆ தன் பொருட்டுப் பொய்வேடம் பூண்டு சிவகயிங்கரி யாதிசெய்யத் தொடங்குகின்றனர் என்பதெத்துணை அசம்பாவித மென்பதை விவேகியரேயன்றி யாவரு மெளிதினுணர்தலா மென்பதிலையமின்றும். சிவசின்ன த்தைக் கண்ட மாத்திரையானே வணங்கற்குரியவிவர் இங்ஙனம் நிந்திப்பது இவர் கொண்ட கொள்கைக்கு முற்றினுமடாது அடாது நூலாராய்ச்சி யின்மையே

யிதன்காரண்மெனலாம். நூலாராய்ச்சியில்லவர் நூலெழுதப்புகுவது அஷ்டதரித்திரன் 3! அறஞ்செய்யநினைந்ததும் மகஞ்செய்ய நினைந்ததுமன்றி வேறெதற்கொப்பாம். இனியடங்கி வாழ்தலே நலம்.

இது நிற்க, இனி “உண்மைநாயன்மார் வழிபாடு முதலிய சற்காரியங்களை அகிதூரத்தொதுக்கி” என்றும் புநன்றனரே இதற்கென்ன காரணம் வரைந்தனர்? வழிபாடு முக்கரணத்தாலாம் அதனைத் தங்குரவராய உண்மை நாயன்மார்மாட்டுப் பிரமவாதியர் புரிய ஒருபொழுதும் பிரமாதமடைந்த தில்லையே அங்ஙனமாக, அருக்கனோளி யந்தன் காணாவாறு போற்காணாராயின் யாமென்செய்வது அவர்புண்ணிய மின்மையே ஏதுவாமென்க. இனி “தங்கொள்கையே பிறர்க்கும் போதித்து வளர்த்துவருகின்றனர்” என்கின்றார், தங்கொள்கையானது வேதாகமாதிப் பிரமாணசித்தமாதலின் அதனைப்போதித்தும் வளர்த்தும் வருதல் பரசிவ ஆஞ்ஞையெயன்றி வேறன்றும் அதனாற்றமக்காகவேண்டியபயனுமின்றாமென்க கர்மநிஷ்டனருமை பேரகாலம்படனுக்குத் தெரியாதவாறுபோல அபக்குவிகளாயார்க்குமகான்கள்பெருமையறிதல்மிகவுமருமைத்தன்று நரிவாலால் ஆழியினுழம் பார்த்தலேலுமா. ஆகலின் வேதாகமநெறிமருவும் போதகாசிரியர்கட்குத் தீதெனதுமணுகாதெனவும் அங்ஙனம் நினைதலே தீதெனவுந்தெரிந்து கொள்க.

இனி “ இவர்கள் நாம் பிரமமென்ற பிரமவிஷ்ணுக்கள் பட்டபாடுப்பின்சிவானுக்கி ரகத்தாற் சிவலிங்காதிமூர்த்திகளைப்பூஜித்தே அபசாரநீங்கியுய்க்ததும் பர்வதாகிருதியாகயாவருங்காண விளங்குகின்ற உண்மையை உற்று நோக்காததென்னையோ ? ” என்றார் இஃதோ ரறிவின்மையையன்றோ விலக்கும் என்னை ? எவ்விடத்திலவர்கள் நாம் பிரம மென்று வாதாடியதாகப் பொறித்திருக்கின்றதோ அவ்விடத்தை யேனெடுத்துக்காட்டிலர் இனிக்காட்டுவாராயினும்முலகு லாகத்தேயெடுத்துக்காண்பிக்கவேண்டும் இவர் இத்துணைவரைந்ததால் பிரமவிஷ்ணுக்களின்னகாரணத்தின்பொருட்டு முரணினார்கள் என்பதும் எந்தந்தையாகிய உமாநாயகன் இன்னகாரணத்தின்பொருட்டுப் பர்வதாகிருதியானாரென்பது மிவரறிந்திலர் என்பதை வெள்ளிடைமலைபோற் காண்பித்துக்கொண்டனர் அந்தோ பரிதாபம் ! இத்துணையாரெல்லாம் கடிதத்தில்சுலத்தைநாட்டலாமா அறியாமல் நாட்டுவதுதம்முன்னேரைநிந்தித்து அதற்குறும் பயனையெய்தவேயன்றிவெற்றன்றும்.

இதரிற்கு, இன்னமொருவிந்தையைப்பாருங்கள் ! பாருங்கள் !! சூத்திரர்கட்கு யாகாதிக்கிரியைகளில் அதிகார மில்லாததேபோல் தமக்கதிகாரமில்லாதது மெட்டாததுமாயதில் நம்வயோவிருத்தர்பிரவேசிப்ப

தைப்பாருங்கள் ! அது தானியாதுகொலோவெனின் ? காட்டுதும் அகம்பிரமவாதிகளாகிய இவர்கள் சிரமேற் கொண்டு பாராட்டிவருகின்ற கைவல்லிபமுதற்செய்யுளிலேயே சீவசாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும் ஏகநாயகன் பதங்கள் “என்பதில்” நிற்கும் என்னும் பெயரெச்சம்நாயகன் என்னும் பெயர்கொண்டு ஜீவசாக்ஷியாகிய நிஷ்கள சிவமே கிருதகாடினனிப ஞாயமாக “நாயகன்” என்னுஞ்சகளமாய் நிற்பதென்றுண்மை காட்டி, அந்நாயகன் காசரணாக்ரி அவபவங்களையுடையான் என்பது நன்குவிளங்கப்பதங்கள் ” என்றுமே லும் விளக்கியிருப்பதையும்,” என்பதாம் இந்த நூலையெவ்வாசிரியர் பாடுவாரம்பரம்பரையில் சிசுநுஷ்வாபிலாய்க்கேட்டிவ்வயோவிருத்தர் தெளிந்தனர்? அன்றியும் சகளநிட்களங்கள் சாதனசாத்தியமாய் ஒப்பியிருத்தலிவர்க்கு நன்கு புலப்படவில்லை யெனின் ஆன்றோர் பாற் பணிந்து கேட்டற்கு யாது தடைகொல் ! மேலு மிவர் சீவ சாக்ஷியை நிட்கள சிவமெனக்கூறிய கூற்றால் இவர் கூற்றுக்கூற்றுண்டது அந்தக்கரண விசிஷ்டசிவமே சீவனும் அந்தக்கரண உபகிதசேதனமாய்சிவமே சீவசாக்ஷியுமாதவினென்க. எனவே இவர் பசுபதிகட்கு வேறுபாடுரைத்தல் வேறுபாடன்றோ வாயது.

இதுநிற்க, அபனரியுருத்திரராதியர் போற் றேற்ற மொடுக்க மின்மையின். “ஏகம்”, எ-ம், அன்றோர்க்

குந்தானிறையாகலின், நாயகன் என்றுங்கூறினர் இவ்வாற்றால், இதுகாரணப்பிரம மென்பது பெற்றும். மாயாவிசிட்டசைதந்நியத்தைக் காரணப்பிரமமென்று கூறியிருக்கின்றனராகலின் அதற்கு, “உள்ளந்தன்னிற்சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கை” அசம்பவமாமே யெனின்? அதுபரமார்த்தமாகச்சுத்தப்பிரமமேயாகலான் சாட்சித்தன்மை அதற்கு அசம்பவமாகாதென்க.

இவ்வாற்றால், இதுதோடமின்றாயினாக “பதங்கள்” என்னஞ்சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தகபரியந்தமான மூர்த்திபோதகமாயிருத்தலின் இது சுத்தப்பிரமத்திற்கும், அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பெருந்தாதாகலின் சரீரவிசிஷ்ட சைதந்நியங்களான காரியப்பிரமங்களுள்ளே, யாதானுமொன்றைக்கூறலாமேயெனின்? அங்ஙனங்கூறுதற்குச்சுதார்ப்புஜதிரிநேத்திர ஸதுண்ட அஷ்டபுஜாதிகளானகாரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களுள்ளே, யாதானுமொரு சின்னங்களை யெடுத்து விசேஷித்திருத்தல் வேண்டும் அங்ஙனம் விசேஷியாமல் ஏகநாயகன்பதங்கள் போற்றி” என்றதால், காரியப்பிரமங்களுள், யாதானுமொன்றைக்கூறுதல் பொருந்தாது ஆயின் “பதங்கள்” என்றதுகாரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஒரோர்காலையில் பக்தானுக்கிரகார்த்தம் அவர்வேண்டிய அருளுருக்கொண் டாவிர்ப்ப

விக்கும் ஆற்றலுடைத்தானமையின் அதற்குப்பாதங் கூறியது உபசாரமும் அசம்பவமுமாகாது. இதனைப் “புருடனென்று ஸைசெயப்படுவது பரிபூரணமாகின்ற, சொருபநின்றவா நிற்கவிங்கருளொடு தோன்றவல்ல வன்னுணை யரனுமன்று மாலயனு மன்றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந் தெரிவருஞ்சிவனவனையிங்கொரு ங்கிய சிந்தையார் தெளிவாசே” என்னும் பிரமகீதை யினானும், “சாவாதுபிறவாது தனிமுதலாயிருந்தநா னாவா விவ்வுலகுபடுமழி துயர் தீர்ப்பதற்காகமேவாது நின்றேறெயன்மாயையினுன்மெய்யேபோலோவாதுபிற ந்திடிலே னுகந்தோறுமுந் தோறும்” என்னும் பக வற்கீதையினானும், துயரில்சுடரொளிதன்னுடைச்சோ திநின்றவண்ண நிற்கவே துயரின்மலியும் மனிதப்பிற வியற்றோன்றிக்கண்காணவந்து துயரங்கள் செய்து தன்றெய்வநிலையுலகிற்புகவுய்க்கும்மம்மான்றுயரமில்சீர் க்கண்ணன்மாயன்புகழ்துற்றேனாதுன்பமிலனே” என் னுந்திருவாய் மொழியினானும், தன்பராபரமகானதிரு மேனிநிலையிற்சலனமின்றிபொருதன்மைபினினின்றரு ளியே, யன்பரானவர்கணெஞ்சினிலுவந்தவடிவாயங் குவந்தவர்களுய்யும் வகைசெய்தவருளும்” என்னும் அஞ்ஞவதைப் பரணியினானும் அறிக இதுசிஞ்ஞா சையுடையோர் உபாசிக்கத்தக்கது காரணப்பிரமமே யென்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைத்தனதுஒழுக்கத்தால் உபதேசித்ததாம் என எனாயகன்பதங்கள் போற்றி

யென்பதற்கு எங்களா சிரியமார்களால் விஸ்தாரமாய் இவ்வண்ணமுபதேசித்திருத்தலினாலும் யாங்களுமில் வண்ணமே யனுஷ்டித்து வருதலினாலும் இதுவிடய மெங்களுக்குத்தெரியாததுபோலவும் இவர் எங்களுக்குத்தெரிவிப்பதுபோலவும் இவர்மனப்பாற் குடிப்பது பாதிரிமார்கள் கடவுணிலைமையைத் தாங்கள் பூரண மாயறிந்ததுபோலவும் இந்துக்களறியாரெனநினைந்து உபதேசிப்பதுபோலவுமாம். நிஷ்களத்திற்குழந்தது சதளமெனக்கூறுநின்றனர் அத்வைதிகள் என அடிக் கடி கூத்தாடுகின்றனரே யார் இவர்பாலுற்றிறங்ஙனங் கூறுநின்றார், இவராக ஏதோ சிற்சில வேதாந்த கிரந்தங்களைக் குருவின்றித் தானேறன்றித் தம்பிரானாய் முன்பின்முரணுறவேதி அவற்றிலேதோதெளிந்தது போலவே அல்லது தன்போன்றார்பாற் கேட்டோ மருண்டோ மற்றெற்கு காரணத்தானே இவர்மாத்திர மாய் யாங்கள் புகல்வதுபோற்களுக்கண்டு புலம்பினால் விவேகநனுவற்றுத்தான்றீரும். தாழ்புமுயர்வும் விவேகிகள் கூறுவரா? கூறுவரே லவ்விவேக மெவ்விவேக மென மறுக்கற்பாலதே யாமென்க.

இது நிற்க, இனியிவரும் இவர்போன்ற நடுநாடரு முய்யும் வண்ணம் சிறிது பிரசங்கத்தாற் பொறிப் பாம்:— ஸ்ரீ விபாசபகவான் ஒருவரேஸ்காந்தாதியில் சிவனுக்குச் சதந்தரத்துவ முதலிய ஈசரத்தன்மங்

இரண்டாம் பாகம்.

கூறினர். அந்நியதேவர்க்குச் சிவகிருபையினால் சர்வ விபூகியின் பிராப்தி கூறி அதனால் சீவதன்மங் கூறி னார் அங்ஙனமே மற்றைய புராணங்களில் விஷ்ணுவா திகட்கு ஈசுரத் தன்மை கூறினர் இவ்வாற்றால் ஸ்ரீ வி யாசருடைய வாக்கியங்களில் முரணுறுகின்றதே யெ னின் ? நுதலுதும், சர்வமும் ஈசுரனே, எந்தப்பிரகர ணத்தில் அந்நிய தெய்வத்தினிந்தை கூறியிருக்கிறதோ அந்நிந்தை அதனுபாசனாத் தியாகத்தின் பொருட் டன்று, அன்னனாம் ஸ்ரீ வாதராயணர் கருத்துமின் றும்; மற்றென்னை கொலோவெனின் ? வைணவ புரா ணங்களில் சிவன் முதலியோர் நிந்தையும் விஷ்ணு வின்றுதியும் விஷ்ணுவின் உபாசனையில் பிரவிர்த்தித் தற்கேதுவாயிருக்கின்றது. அவ்வண்ணமே சிவபுரா ணங்களில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும், அவர்களி னுபாசனாத்தியாகத்தின் பொருட்டாகாமல் சிவனு டைய உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கே ஏதுவாம். ஒரு பிரகரணத்தில் அந்நியத்தினுடைய நிந்தை தியாகத் தின் பொருட்டே யாமாயின், சர்வதெய்வங்களினு டைய உபாசனைகளுமன்றோ தியாகமாகும்; அதனால் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன்ஸ்துதியின் பொருட்டா கவேயுளதாம் தியாகத்தின்பொருட்டன்றும். மறையி லக்கினி ஹோத்திரத்திற்கு இரண்டு காலங் கூறியி ருக்கின்றது; ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப் பிரதமம்; மற்றொன்று சூரியோதயத்திற் கந்தரகாலம் ஆண்டு,

உதயகாலத்தின் பிரசங்கத்தில் அநுதயகாலத்தை நிர்
தித் திருக்கின்றது. அநுதயகாலத்தின் பிரசங்கத்தில்
உதயகாலத்தை நிந்தித திருக்கின்றது; அந்நிந்தை
யின்றூற் பரியம் தியாகத்திலாமாயின், இரண்டுகாலத்
தினும் ஓமத்தின்றியாகமாம் நித்தியகர்மத்தின் றியா
கங்குமொ? ஆகலின், உதயகாலத்தைத் துதித்தற்
பொருட்டு அநுதய காலத்தையும், அநுதயகாலத்
தைத் துதித்தற் பொருட்டு உதயகாலத்தையும் நிர்
தித்திருக்கின்றது; அவ்வண்ணம் ஒருதேவதையின்
உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின் நிந்தை
ஒன்றன் னுதியில் தாற்பரியமாம் அந்நியத்தினிந்தை
யிலன்றென்றறிக. புராணவாக்கியங்களில் விரோத
சங்கைக்கு முக்கிய சமாதானம் யாதெனில்? விஷ்ணு
சிவாதிநாமங்கள் எத்துணை ஒவ்வொன்றற் குண்டோ
அவையாவுங் காரணப் பிரமத்தி னுமங்களேயாம்.
காரியத்திற்கும் பொருந்தும். என்னை? மாயாவி
சிட்ட காரணத்தைப் பிரமமென்பார் இரணிய கரு
ப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்பராதலின் விஷ்
ணுசிவாதிபதங்கள் காரணகாரியப் பிரமங்களை உண
ர்த்தலி னியாதுங் கோதின் றெண்ணுணர்க மேற்
கூறியபதங்களின் பரியாயங்களு மத்தகைத்தே, பிர
சங்கத்திற் கேற்பவுணர்த்து மெனவுணர்க. சைந்தவ
பதம் போஜனகமனப் பிரசங்கங்களில் இலவணத்தை
யும் அசுவத்தையு முணர்த்தல் போலுமாம் இன்னண

மாகவே, வைஷ்ணவ புராணத்தே விஷ்ணுவாதிபதங்
கள் காரணத்தையும் சிவகணேசாதிபதங்கள் காரியத்
தையும் உணர்த்துமாதலின் வைஷ்ணவ புராணத்தி
லுள்ள விஷ்ணுவின் றுதிக்கும், சிவன்முதலியோர் நிர்
தைக்கும் ஸ்ரீ வியாசாபிப்பிராயம் காரணமுபாசிக்கத்
தக்கது காரியங்கள் உபாசிக்கத் தக்கனவல்ல வென்ப
தாம். ஆன்னணமே சைவபுராணத்தின் மாட்டுள்ள
சிவாதிபதங்கள் காரணத்தையும் விஷ்ணுவாதிபதங்
கள் காரியத்தையும் உணர்த்தும் ஆண்டுமேற் கூறிய
வாறே காண்பதன்றிக் கணேசபுராணதிகளினும் இந்
நெறியேகடைப்பிடிக்க யாண்டுங் காரணங் கொள்ளத்
தக்கனவாய்க் காரியங்கள் எள்ளத்தக்கனவா யிருத்த
லின் எல்லாப்புராணங்களுடும் காரணமே யுபாசிக்கத்
தக்கதெனத் தெரிதற்பாலதவசியமா மென்க.

காரியத்தாலே காரணமெய்தும் இவ்வண்மை திரு
வாய் மொழியினும், “ உணர்ந்துணர்ந் திழிந்த கன்று
யர்ந்துரு வியந்த விரிலைமை, யுணர்ந்துணர்ந்துணரினு
மிறைநிலை யுணர்வரிதுயிர்கா, ஞுணர்ந்துணர்ந்துரைத்
துரைத்தரியயனர னென்னு மிவரை, யுணர்ந்துணர்ந்
துரைத்துரைத்திறஞ்சு மின்மனப்பட்ட தொன்றே.
என்றும், “ ஒன்றெனப்பலவென வறிவரும் வடிவினு
ணின்ற, நன்றெழில் நாரணஞன்முகனர னெனுமிவ
ரை, ஒன்றதும் மனத்துவைத்துள்ளிநும் மிருபசைய
றுத்து, நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை நம்முடை

நாளே” என்றும் அருளிச்செய்திருப்பது காண்க. ஜகத்காரணன், சத்தியகாமன், சத்திய சங்கற்பன், சர்வஞ்ஞன், சுதந்தரன், சர்வப்பிரேரகன், கிருபாலு, என்றிவ்வாறு ஈசுரத்தன்மங்களைச் சிந்திப்பாயாக வென்று காரணப்பிரமத்தின் உபாசனை கூறியிருக்கின்றது. காரணப்பிரமமின்றி வேறே அநேக மூர்த்திகளும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளன. அவையெல்லாம் உபாசனையின் நிமித்தமன்று சகலமும் காரணப்பிரமத்தின் உபக்ஷணமாகவே கூறியிருக்கின்றன.

‘மந்தப் பிரஞ்ஞையுடையோர் சாஸ்திராபிப்பிராய மறியாமல் அவ்வவ் வாகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ் செய்கின்றதுமன்றி “சியாலசாரமேய” நியாயத்தால் பரஸ்பரங்கலசமும் வீளைக்கின்றனர். “சியாலன்” என்பது தன் மனைவியின் தமையனும் “சாரமேயம்” என்பது, நாயாம். “நியாயம்” என்பது, திருட்டாந்தமாம். மனைவியினுடைய தமையனுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டிற் கடுத்த வீட்டு நாய்க்கும் உற்பாலகன் என்று பெயர் இருந்தன. அந்தஸ்திரீயின் தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயரிருந்தன; இப்படியிருக்க, அந்த ஸ்திரீயானவள் பிரதமத்திற் கணவன் வீட்டுக்குவந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டுநாய்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டையெய்து கொண்டிருந்தன; அதைக்கண்ட அவளுடைய கண

வன் அடுத்த வீட்டு நாயாகிய உத்பாலகனைப்பன்றி,
கழுதை, என்பன முதலிய வார்த்தைகளால்வெது,
தனனுயைத்தாவகனைப் போற்கிடையாதென்று பெரு
மைப்படுத்திக் கொண்டாடினான்; அதைக்கேட்ட அந்
தஸ்திரீக்குத் தன் தமைபனை வைகிறதாகவும், தமை
யனுடைய சத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும்பிரா
ந்தியுண்டாகி அதனால் மிகுந்த துக்கமுடையவளாய்த்
தன் பர்த்தாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன்
அபிப்பிராயமறியாமல் சமான நாமத்தாலே பிராந்தி
கொண்டு அவள் எப்படிச் கிலேசித்திருந்தாளோ,
அப்படியே வைணவகிரந்தங்களில் சிவன் முதலிய
நாமங்களால் காரியப்பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்ப
தைக்கண்ட சைவர் முதலியோர்களும், சைவகிரந்தங்
களில் வீஷ்ணு நாமத்தால் காரியப் பிரமத்தை நிந்தை
செய்திருப்பதைக்கண்ட வைணவர்களும் துக்கத்தை
யடைதின்றனர். காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது,
காரியப்பிரமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே சகலபுரா
ணங்களின் அபிப்பிராயமாம், மாயாவிசிட்டசேதனம்கா
ரணப்பிரமமென்றும், மாயையினுற் பண்ணப்பட்டகாரி
யவிசிட்டசேதனம் காரியப்பிரமமென்றுஞ் சொல்ல
ப்படும் பாரத வியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் அறி
ஞர் சிகாமணியாகிய நீலகண்டபண்டித ராவில்வாறெ
ழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல சுருதி சிகரங்களின் சித்
தாந்தமுமிதுவே. பிரசங்கத்தாலுபதேசித்ததுசாலும்,

இத்தகைய விடயங்கள் வெளிப்போதற்கே இக்கடா விடுத்தார்போலும், இனியேனும் படித்துணர்வாராக, கிருதகாடின்னிய ஞாயமாகவென்பதற்கு முன்பேகண்டனம் வரைந்திருத்தலின் ஆண்டு கண்டிய்க.

இதுநிற்க இனி “இரண்டாவது செய்யுள், ஈன்றளித்தளிக்குஞ் செய்கைக்கே துவாமயனாய் மாலாய் ஆன்ற வீசனுமாய்த் தானேயநந்த மூர்த்தியுமாய் நிற்கும், பூன்றமுத்தனுமாயின் பப்புணரியாதவனாய் நானும், தோன்றிய விமலபோத சொருபத்தைப் பணிகின் றேனை” என்று பின்னும் விளக்கியிருப்பதையும், என்றார். “அயனாப்மாலாயான்ற வீசனுமாய்” என்றது காரியப்பிரமங்களை “பூன்றமுத்தனுமாய்” என்றது காரணப்பிரமத்தை இவ்விரண்டற்கு மயலற்ற ஆன்மஸ்வரூபத்தையிண்டு வணங்கிய தாம், ஆன்மசப்தம் பெரும்பான்மையும்பிரஹ்மவாசகமும் சிறுபான்மையே சீவவாசகமாகுமென்க. அன்றாயினு “ஆன்மாவினின்று மாகாசம் உண்டாயிற்று” “ஈதனைத்து மான்மாவே” என்பதாதி மறைகளோடு முரணாகேரும் அன்றியும் “நன்மாத்திரமா மான்மாவென்றுரைக்கு நாமத்தினைபுடையான், நன்மாத்திரமே யாகிய வத்தன்மையான சங்கரன்றான்” என்னும் சூதசங்கீதையோடு முரணவன்றோ நேரும். இவ்வுண்மைகளொன்றுமறியாது இச்செய்யுளின் பொருளையேதோ தாம் கண்டு விட்டது போலும் அத்வைதிகள் படித்து

மறிந்திலர் போலுந்தீட்டி விட்டனர்; மேலும் இக்க
விகளிவர்க்குப்பிரமாணமாயின் சுருதி சிகரசித்தமாய்,
“எவருடையருளால் யானே யெங்குமாய்பிரம மென்
பால், கவருடைப்புவன மெல்லாங் கற்பிதமென்ற
றிந்து” என்னுமிது முதலியன பிரமாணமாகாமற்
போய்தென்னையோ? அஃகுரோ கேண்மின்.

இனி “பத்தியாற் குரவன் பதம்பணிந்திதய பங்க
யந்தனை நினைந்ததிலே, நித்தமா பொருவரானினைப்ப
ரிதாய் நிமலமாயெங்கணுநிறைந்து சுத்தமாய்ச்சாந்த
மாயனைத்துலகுந்தோன் றுதற்கியேரனியாய்ச் சொபர்
வசித்தமாய முதாயருவமா யொன்றாய்ச்சிற்சதானந்த
மாய்ச்சிவமாய். உரியநால்வேதத்தோமெனும் பொரு
ளாய் உள்ளதாய் உள்ளவெப்பொருட்குங், கரியதாய்
நின்ற வென்றினைக்காள கண்டமுங்கண்ணொரு முன்
றும் பிரிவிலாமங்கை பாகமுமாகப்பேணு நற்பாவனை
பெறுவான், அரியதாயருளினால் வரும் விச்சையத
னிண லதனையேயடையும் “என்று கைவல் யோப
நிஷத்தாற்பரியங் கூறுகின்றபிரம கீதாவாக்கியங்க
ளாலும், - நிஷகளமே சகளமென்றும் உள்ளவெப்
பொருட்குமென்றதனால், பசுபாசங்களும் அநாதிரித்
யமே யென்றும் விளக்கியிருப்பதையும்” என்றார்.
இதன்கண் நிஷகளமே சகளமென்பதையும் சாத்திய
சாதனங்களென்பதையும் முதற்பாகத்தேகைவல்யோ
பவிடதம் விசாரித்து நிறுவுஞான்று விளக்கியிருத்தலி

ஹண்டு கண்டு கொள்க 'உள்ளவெப்பொருட்கு மென்றதனால் பசுபாசங்களும் அநாதிரித்யமே' என்றனரே அதைச் சற்றுராயுதம். பசுபாசங்கள், அநாதிரித்தியம், உள்ள பொருளாதலின் என்னுமனுமானமிவர் கூற்றாற் சித்தமாம். இதன் கண் அத்வைதிகட்குப் பசு அநாதி நித்தியமெனச் சித்தித்திருத்தலின் அதையே யிவரிவ்வுமானத்தாற் சித்தஞ் செய்தலின் சித்தசாதனதோடமாம்.

மேலும் யாண்டி யாண்டாண்டுள்ளபொருளோ ஆண்டெல்லாமநாதி நித்தியமிருக்கவேண்டுமென்ற நனாக் கண்ணுள்ள கடபடாதி வியாவகாரிகபதார்த்தங்களுடும் பிராதிபாசிகபதார்த்தங்களாய கயற்றரவுகானனீராதிகளுடும், கனாக் கண்ணுள்ள பிராதிபாசிகபதார்த்தங்களுடும் ஏது விருந்து சாத்தியமின்மையின் வியபிசாரம் வருதலின் அவிநாபாவவடிவவியாப்தி சித்தித்தல் யாண்டையதெனமறுக்க. உள்ளபொருள்களோ மூவிதமாம் 1 முக்காலத்தினுங்கெடாததாம் அதுபசுபதியென்னுமொன்றும், 2 சம்சார தசையிற்றேற்றுவதாம் அது பாசாதி கடாதியந்தமாம், 3 பிரதீதி காலத்தின் மாத்திரம்தோற்றுவதாம் அது கயற்றரவுகானனீர் கந்தார்ப்ப நகரம் கனாக் கரி முதலனவாம். இத்துணைப்பாசுபாடு தெரியாது எல்ல செட்டிலக்க ஏகலக்க என்பது போன்று உள்ளபொருளென்றால் எல்லாமநாதிரித்தியமென்றே நினைந்து விட்டனர் அந்தோபரி

தரபம் நம் வயோவிருத்தர் அப்பசித்த கல்வி விசே
டமே விசேடம் “கருத்த வெல்லாந்தண்ணீர் வெளு
த்தவெல்லாம் பால்” என்பவர் போலன்றோ இவருங்
கல்வி கற்றுமாயினர். வினைப்பயன் வெல்லயாவரான்
முடியும். சகசீவபரங்களை நுங்கள் நூல்கள் மிச்சை
பெனவோதலி னனுவதித்தேமெனின்? உண்மையே
சகமிச்சையாகுக சீவபரங்களின் உபாதிபாயமாயை
யும் மிச்சையாகுக சீவபரங்களை மிச்சையென ஆந்
நூல் நுதலவில்லையே ஆசிரியர் முகமாயுனார்ந் திருப்
பினிவ்வித ஆனர்த்த மேன் வரும் அதற்கு மென்புண்
றியம்வேண்டாமா? “பாக்கியத்தாலேபழமறைமொழி
ந்திட்ட வாக்கியங் கேட்டோமென்றுந் தீபற” என்றன்
றோமுதோரோதியுள்ளார்

ஆன்றியும் பிரதீதியாகாநின்ற சர்வவஸ்துக்கட்கும்
என்னுட பொருளில் உள்ளவெப்பொருட்கு மென்று
கவிநாயகர் கூறியதே யன்றிச் சமஸ்கிருத மூலத்தி
னும் கைவல்யோப ரிடதத்தினு மங்ஙனமின்றிச்
“சமஸ்தசாஹி” என்றுமாத்திரம் இருக்கின்றதெனத்
தெரிந்துகொள்க. கிர்வாணமூலவலிமையின்றித் தம்
ழின் மாத்திரம் குருமுகமின்றிப் பார்த்தாலினு தானு
ஆனர்த்தம் வரும் இன்னும் வருவதென்னையோ? சிவ
சிவா, சிவசிவா. இத்துணையுரையாசிரியர் கிளம்பித்
தான் வேதத்தை மறையாக்கி விட்டனர் போலும்.
இனிவரையு ஞான்றேனும் சற்றுமுன்பின் ஆலோ

சித்து வரைவாராக. நிஷ்களமே சகளமா யாவிர்ப்ப வித்தலினுனும் உயர்ந்தது தாழ்ந்ததெனச் செப்பா மையானும் இதுவிஷயமாய் இவர் வரைந்ததிற்குயாம் வரைந்ததே சாலுமாதலினுனும் விரிக்காமற் சுருக்கி னும், இனியிவரடிக்கடித் தமதாசிரியரென நினைத்து எடுத்தானும் சுத்தாத்வைத சைவசிகாமணியாய ஸ்ரீ ஞான சம்பந்தப் பெருந்தகையாதிபர் இவர் கூற்றுக் குக் கூற்றா யிருத்தலின் தமது துவிதசைவத்தே நின் றேனு முய்வாராக.

இத்துடனின்றால் நம் நூலாராய்ச்சி வெளிப்போதா தெனக் கருதி இன்னுஞ்சில வரைதலைக் காண்மினோ காண்மின்:— ‘இனியிவர்கள் கைவல்லியத்திலேயே (௨௦) வது செய்யுளில் “தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல்” என்றும் (௨௧) வது செய் யுளில் “அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம்” என்றும் (௩௨) வது செய்யுளில் “எக்குணங்களும் பற்றாதோனிமித்த காரணமீசன்” என்றும் வருவன வாதிக்கால் பதி பசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியமென்பதும், ‘ஜகத்துக் குமுதற்காரணம் மாயையே யென்பதும், ஈசன் நிமித் தகாரணனே யென்பதும் தெளிவாயிருக்கப் பிரமம் ஒன்றே நித்தியமென்றும், அந்தநித்திய சித்திலேயே அநித்திய சடங்கள் தோன்றுவன வென்றும் சீவேசுர சகத்துக்கள் அநித்தியமே யென்றும், நித்தியமாகிய பிரமம் நாமே யென்றும் அகம் பிரமங்கூறும் அநி

யாயமென்னையோ?" என்றார். இதனுள், தன்னையும்
 (ஆபாசனா) தன்னையும் — தனக்கு = 'ஆபாசனா'
 தனக்கு, ஆதாரத்தலையையும் = ஆதாரமாகிய கூடஸ்
 தனையும், கண்டானேல் = ஒருவன் கண்டானாயின்.
 எனக்கூறியதாற்பதி நித்தியமெனச் சித்திக்கச்செய்து
 சித்த சாதன தோடத்தை மடைந்தனரா? அல்ல
 தென்பசு நித்தியமெனச் சித்திக்கச் செய்து சித்த சா
 தன தோடத்தை மருவினரா? அல்லதென் பாசத்
 தைத் தான் நித்தியமெனச் சாதித்தனரா? இந்தப்
 பாதத்திற் கிவர் பொருடெரிந்திருப்பின் இவர் கொ
 டத்தே யிரார், சும்பலில் கோவிந்தம்போடல் போல்
 பலித்தவரைக்கும் பார்க்க நினைந்தனர் போலும். அறி
 னார் கூட்டத்தே இத்திரிபொன்றும் பலியாதெனத்
 தெரிதலிவர் கடனாகவைத்துக்கொள்க. ஆபாசகூடஸ்
 தர்கட்குக் காரியகாரணத் தன்மையேனும் ஆதேய
 வாதாரத் தன்மையேனும் அநாதி நித்தியங்கட்கு ஏது
 வாகாதென யாவர் தாமறியாதார். மட்கடங்களின்
 காரியகாரணத்வமும் ஆதேய ஆதாரத்வமும் மட்கே
 னும் கடத்திற்கேனும் அநாதி நித்தியங்களைச் சாதிக்கு
 மா? சாதிக்குமெனின் யாவரே இருகை கொட்டி
 நகையார். சாஸ்திரஞ்ஞர்கள் பேசவேண்டியதை
 யாவரும் பேசிவிடலாமென்று நினைவது ஆதிசேடன்
 காரியத்தையும் ஆதித்யன் காரியத்தையும் கிருமியும்
 மின்மினியுமாற்ற நினைவதை யொக்கும். கலமுங் கர

முங் கருநிறமையும் நலமுடனிருத்தலின் நாடியவெல்லாம் நாட்டிவிடலா மென்று நினைக்கலாமா? கத்திக் கையெனல்லாம் யோத்தா ஆய்விடின ஆசிரியர் வாயிலாய்த் தனார் வேதத்தைக் கற்பானேன். ஆதலின் ஆபாது செய்யின் ஓபாது துயராம்.

இது நிற்கவினி “அனாதியாஞ் சீவரெல்லாம்” என் றெடுத்துக் காட்டினரன்றா இஃதியாதின் பொருட் டோ? சீவர்கட்கநாதி சித்திக்கச் செய்யவென்னின்? யாவரு மொப்பி யிருத்தலின் சித்தசாதன தோடத் தோடு கமடரோமாபாவம் சசவிஷாணபாவம் முதல வற்றைச் சாதிப்பதாலுண்டாம் பயனுமன்றோ வெய்தும். அனாதியேதுவைக் கொண்டு நித்தியஞ் சாதிப் பாணெண்ணினுமெனின்? அந்நித்தியமும் சீவர்க் குச் சித்தித்தே யிருத்தலின் மேற்கூறியதோடும் வந்து பற்றுதற் கஞ்சாதென்க. அன்றியும், சீவர், நித்தி யர் அனாதியராதலின், என்னுமனுமானமுந் தோடக் கிரஸ்தமாமென்க. என்னை? யாதாது அனாதியோ அஃதஃதநித்திய மன்றுமென வன்றோ வியாப்தியாம் ஆகவே சாந்த அனாதியாய முன்னின்மைக்கண் ணவ் வேதுவாய அனாதித்வமிருந்தும் நித்தியத்வம் வாரா மையின் வியபிசாரம் யாங்ஙனம் வாராமற்போம். ஏதுப்போலிமேய இவ்வனுமானம் சாதுவாத லியாங்ஙனமென மறுக்கற் பாலதாதலி னெனவுணர்க்.

இவ்வெடுத்துக் காட்டானு மிவ்வயோவிருத்தர் பாண்டித்யம் பிரசித்தமாயதாம் “சும்மாவிருக்கின்ற தாரையை ஊதிக்கெடுத்தாணுண்டி” என்பதுபோல இவற்றைக் கையாடாதிருப்பின் மதிப்பாய் இவருமே தோ சிறிது தெரிந்தவராயிருக்கலா மென்று சிந்திக்க லாம் இப்போதோ அதுவுங்கெட்டுத் தங்குட்டும் வெளிப்பட்டு இம்மட்டென மட்டுப்பட்டுப் போய தையறிஞரேகாண்மின். இவ்வயோ விருத்தர் இவ் வளவு கட்டப்பட்டுச்சித்தித்த நித்தியத்தைச் சித்திக் கச்செய்கின்றனரன்று? இவர் தம்மேல்யாமே ஒரு குட்டிக்கடாவிடுப்பாம் அதாவது:— நாசமாமுயிர்க் குளன்று நடவது செய்யுளிலக் கைவல்லியத்திலே யே இருக்கின்றதன்று அதற்குப்பொருளென்னென் பதே அழிவுடையநாமுயிரென இவரருத்தங் கோடி னே இவர் பிடித்த பக்ஷத்திற் கானியாவதுடன் இவர் பருவமகிமையும் வெளியாய் விடுமென்று இவர் ஆண் பிள்ளையாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் இதற்கிவர் விடை யிடுக்கவேண்டும்.

இது நிற்கவினி “எக்குணங்களும் பற்றுகோன் நிமித்தகாரணனா மீசன்” என்பதைக் கொண்டு மா யைக்குச் சகது பானத்தன்மையையும் ஈசுவரனுக் குச் சகந்நிமித்தத் தன்மையையும் சாதிக்கவன்றோ முயன்றார். ஈசுவரனுக்கு நிமித்தகாரணத் தன்மை யாமு மொப்பி யிருத்தலின் இவரிப்போ தொன்றுந்

தாபித்துச் சித்தசாதன தோடத்தையடைய வேண்
டாம். அன்றியும் யாம் விவர்த்த நிமித்தமாய்க்
கொண்டிருத்தலின் ஈசுவரன் சர்வவத்துக்கட்கும்
அதிட்டானமா யிருத்தலேலும், இவரோபரிணாம
நிமித்தமா யொப்பி யிருக்கலின், குடம் நிமித்தகா
ரணனாய் குலாலனுக்கு வேறாயிருப்பதே போல் ஈசு
வரனும் சகத்திற்கு வேறாயிருக்கவன்றோ வேண்டும்,
இருக்கிறோ வஸ்து தேசபரிச்சேசங்களாற் பரிச்சின்
னப்பட்டு ஈசுவரன் மாயுமாறன்றோ இவர் இடர்தே
டிக் கொண்டார் அந்தோபாபம் ஆத்திகராக ஆசையு
மிருக்கின்றது நூல்வழியையுஞ் செல்லவில்லையா
ரென்ன செய்வது. ஆதலின் விவர்த்தநிமித்த மொப்
புவதில் யாதொரு கோதுமின்றும். உண்டென
வரையிற் கண்டனங்கைமேல். மாயையை உபாதான
மென்கின்றனரன்றோ பரிணாமோபாதானமா? விவர்த்த
உபாதானமா ஆதிய தேல் விவர்த்தவாதிகளிடத்தே
அச்சொற்சொல்லவே யிடமின்றும். ஆனா லொப்பில்
லையாவெனின்? ஒப்பியபடி யிவர் அநிர்வசனீயமாய் ஒப்
பிக்கொள்வரா? இதற்கு விடை பகர்வாராக, மாயை
யைவிவர்த்த உபாதானமெனக்கோடிவாறுந் தீங்குயா
துதான்கொலோவெனின்? நுதலுதும், யாண்டும்சக்தி
விவர்த்த உபாதானமாதலேக் கண்டிலமன்றோ? மட்பா
லுள்ள கடசக்திகட காரியத்திற்கு விவர்த்த உபாதா
னமன்றாய் மண்ணேயங்ஙனமாகின்ற தென்பதை யா

வர் தாமறியாதார் சக்தியங்ஙனமாயின் மண்ணாவ
சியமாய் எக்காரணமுமன்றி நியாய விதோ தமுமன்றோ
நேரும் அன்றியும் விவர்த்த உபாதானத்திற்கும் கா
ரியத்திற்கும் சமான சத்தையேயின்றும்.

அற்றேற்குடமும் மண்ணும் சம்சாரதசையினு
ண்மையின் சமானசத்தையின்றென்பதி யாங்ஙனங்
கொலோவெனின்? மண்ணிற்குடமென்னுஞ் சொல்
லைத்தவிரப் பொருளின்மைபினுனும் இருந்தாற்றனித்
துத் தோற்றவேண்டுதலானும் நிரையின் நியூனகிக்யந்
தோன்ற வேண்டுமாதலினுனும் நாமமாத்கிரத்தையும்
கொண்ட வேடத்தையும் கொண்டு வேறென்னின்
கருப்பெனென்பெயர் வாய்ந்த நடன் அரிச்சந்திர
னாய் வேறுகாத காரணமியாதோ? ஆதலின் அபின்ன
நிமித்த உபாதானன் ஈசுவரனையாம் விவர்த்தமாய
சகத்திற்கென்றுணர்வதுடன் “உலகமுழுது முயிர்
பலவுமியானே சிறிதும் வேறில்லையலகிலறிவாலாய்ந்
திடினுமாயாவிடத்து மருத்தமிதே திலகமாயமறை
துணிந்து திகழ்த்தும் பொருளுமிதுவென்றனிலகுந்
தன்மையனுபவமுமிதிலோரைய முளதன்றால்” என
வும் “நானே முழுதுமெனையொழிய நாடிற்சிறிதும்
வேறில்லை” எனவும், எம்மன்னையாயமலைமகள் மண
வாளனே திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பதையும் சற்று
விசுவாசத்துடனுணர் வேண்டிய தவசியமா மெனத்
தெரிந்துகொள்க. நமது கருணாநாயகனாகிய மகா

தேவனே அபின்னநிமித்தோ பாதானன் என்பது மறைமுடிப் பொருளென்பதையிவர் தெரிந்து இனியிவ்வகையாபாசாக்ஷரங்கள் வரையாதிருக்கும் வண்ணம் இவர் மதியினுந் தோற்றுமாறு இருசெய்யுள்வாம் அதாவது:—போற்றிறைமாயாசத்தியோ டொன்றிப்பொலிந்த சிற்பிரதானமதனாற், சாற்றருநிமித்தகாரணனாகித் தகுஞ்சடப் பிரதானமதனா, லாற்றுபாதான காரணனென்றிருக்கிய புத்தியாதிகளிற், ரோற்றுபுசீவருபமாய் வினையாற் சொற்றபோத்துருவென நின்றே. நியமசத்தியினாற்போக போத்துருவை நியமஞ்செய்து ருத்திரவுருவான், மயமுறுமாயா காரியஞ்சிதைத்து வந்தருளாரியவுருவா, லயர்வுறு சீவன்றன்னையே தன்னோடயிக்க மாக்ருவெனவறிக, வுயர்வுறுசமட்டி வியட்டியென்பனவா லு யிரிறைகட்குறும் பேதம்.” என்று ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகளருளிச்செய்திருப்பதே யாம். இனியேனும் நன்காராய்ந்தய்க. இத்தனைகூறலுங் கருணையினாலேயேயாம்.

இனிப் பிரமமொன்றே நித்தியமென்ப தநியாயமென்கின்றாரன்றா - யாமாதுதலுகின்றோம் சுருதியே நன்கின்றதன்றா ; ஆயின்ருப் மதப்படியேனும் அநேக சீவர்கள் நித்தியமாயிருப்பதால் அநேக நித்தியங்கள் சித்திக்கின்றனவே அங்ஙனமாக எங்கூற்றுநற் கூற்றன்றருவெனின் ? உண்மையே, நற்கூற்றுததான் ஆயினும் “உபாதியாவ்ருபேதமேயிவர் பேதமன்றுருவு

யிரினின் கபாதி யாமுடல் போலிதறக் குளகாரண நி
கன்காயமே” எனவும் “இந்தவுடம்புறை சீவபரங்க
ளெனப்படுமென்ன பிரண்டந்த விரண்டிலுமிமான்று
வினைபயன் அங்குதுகர்ந்திடுமாந் தொந்தமறும் பர
மொன்று முணுது சொலப்படுபேதமில்வான் வந்த
கடத்திலகப்படுபேதமெனப்படுமொயையினால்” எனப்
பிரமகீதை முண்டகோபநிடதார்த்த முரைக்குமத்தி
யாயத்தினும் “நீயெனும் பொருளேயெதன்று சிகழ்த்
திடும் பொருளாவதுந்நாயசிற்பரமே பதங்களிரண்டி
னுந் துணிவாதலான், மாயையென்றும் ஆவித்தை
யென்று முபாதிபேத வழக்கினாலாய கற்பிதபேதமல்ல
தபேதமே பொருளாவதே” யென ஷட சைவல்லிய
உபநிடதார்த்தமுரைக்கு மத்தியாயத்தினும். “ஓயுமா
றறவேயுன்பவன் சீவனுட்டுவான் சிவனிவர் கமக்கிங்,
காயபேதந்தானு பாதியால் வந்ததல்ல தபேதமேயா
கும்” என ஷட கடவல்லிசுவேதாசுவதர உபநிடதார்
்த்தமுரைத்த ஆத்தியாயத்தினும். (இவைஸ்காந்தத்
துள்ள சூகசங்கிதையிலுள்ள பிரமகீதையிலுள்ளன
வாதலின் ஆப்பிரமாணமென நினைக்கினோ நாத்திகத்
வம் வந்து சாருமெனத்திரமுறவறிந்) “நித்தியமாகு
மான்மா வாகமாய் நிகழ்த்துமாயாசத்தியா யளப்பில்
பேதமாமுறுபேதஞ்சாற்றில் வைத்தகீர்க்குடங்கடோ
றுந் தோன்றிடுமதியம் போல வுபத்திடுமுபாதிதன்
னாற் பற்பலவுருவந்தோன்றும்” எனக்கூர்மபுராணம்

சாங்கியயோக முரைத்த அத்தியாயத்தினும் மற்று
மனேகவிடங்களினும் அந்தச் சிவபரங்கட்கு உபாதி
யானேயே பேதமும் உண்மையிலபேதமு மிருத்தலி
னிரண்டேனும் நாநாலேனுபாயது யாந்நனமோ. இப்
பிரமாணங்களைமெல்லாங் கடந்து நிற்கேனா ஆத்திக
கோட்டியிலேயே சேர்த்தல் தகாதென்க.

அந்நேல் இரண்டுமொன்றுயின் ஒன்றென்பதிற்குப்
பிரமாணமுண்டு கொலோலெனின்? இன்றெனநாத்
திகரன்றோ ஹைவர் எப்குப் பிரமாணத்தை விடு
த்து வேறுவழியென் ஆதலிற்காட்டுதும்:- பிரமகீதை
யில் ஐதரேய உபநிடதார்த்த முரைக்கு மத்தியாயம்.
சின்மாத்திரமாயுள்ள ஹெஞ் சிவனே திகழ்வான்
யாதுக்கு முன்மாத்திரமும் ஹெறிஸ்ஸை முற்றுமனே
மொழிவுற்ற நன்மாத்திரமா யான்மாவென்றுரைக்கு
நாமத்தினையுடையான்றன் மாத்திரமேயாகியவத் தன்
மையான சங்கரன்றான்” எனவும் ஹை சாந்தோக்
கியவுபநிடதத்தின் ஆறுமத்தியாய அர்த்தத்தை உரை
க்குமத்தியாயம். “உலகமுழுதமுயிர் பலவுமியானே
சிறிதும் ஹெறிஸ்ஸை” (இது பரமசிவன்றிருவாக்கிய
மெனத்தேர்க) எனவும் ஹை கேனோபநிடதார்த்த
முரைக்குமத்தியாயம் “தீதாகநன்றேயாகச் சிவனலா
திஸ்ஸை” “மெய்ப்பரமன்ருனையொழிய வேறொருமாயை
யுமிஸ்ஸை” “பொருவில் பரானந்த பரிபூரணமெய்ச்
சுடராகுந்தெரிவருமா தேவனல்லாற்றி கழுவதொரு

சிறிதுமில்லை” “இதுவே முடிந்த நிலமெல்லாத் தர்க்கங்
களுக்கும் காட்சியே, முதலாம் பிரமாணங்களுக்கு
மொழியும் வேதாந்தங்களுக்கும், விதமாம் புராணம
னைத்தினுக்கும் மிருதிகளுக்கும் வேதத்தின், மதமாம்
விச்சையனைத்தினுக்கும் மன்னுமா பாரதத்திற்கும்.
ஐயன்சைவாகமங்கட்கும் அரியாகமங்கட்கும்மெனது
பொய்யின்றிய வாகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட்குமரு
கன், செய்யுமாக மத்துக்கும் சித்தரியக்கர் கந்தரு
வர் உய்யும் பரிசுமற்றுள்ளோருரைத்தவாக மங்கட்
கும்” எனமேலே கூட்டியுணர்க. ஷட சந்தோக்கிய
உபநிடதத்தினுற மத்தியாய அர்த்தத்தை யுரைக்கு
மத்தியாயம். “பேராது விளங்குகின்ற பிரமமே பிறி
தொன்றில்லை” “சிவனேயுள்ளான் பிறிதில்லையென்று
கிரமாயறிவதுவே பவமே யொழிக்கும் பரமாத்கம்”
“ஆதரமுடையீர் கேண்மின் அருமறைப்பொருள்
தென்றே, யோதலால் உவமையில்லாப் பொருளிதிலே
யமுண்டேல், தீதறமழுவைக்காய்ச்சிச்செங்கையினிடு
வேனென்றான் நாதனா யுலகமெல்லாம் படைக்கும்
நான் முகனாயுள்ளோன். பத்தராயுள்ளீர் கேண்மின்
பகர்ந்த வேதத்தினர்த்தம் இத்தகைத்தாகும் வேறொ
ன்றில்லை யாமிதனிலுங்கள் சித்த நம்புதலுண்டாகச்
செப்பினே மாணமுன்றோடத்தனார் பாதந்தொட்டே
யென்றனனலரின் மேலோன் அன்பராயுள்ளீர் கேண்
மின் அறிவித்த பொருண் மெய்யன்றேல் என்கிர

மற்று வீழ்வதென்றனன் இதுவுமன்றி, யின்பமேய
 னிக்கு மீசனிவ்விடந்தன்னின் வந்து தன்பெருங்கரு
 ணையாலுந்தளர்வறப்பண்ணுகின்றான்" எனவும். கூர்ம
 புராணம் ஈசரகீதைசாங்கியயோக அத்தியாயம். ஆத
 லாலெல்லாமாகி நின்றது மறிவே வேறென்றோ திடக்
 கண்டதில்லை, எனவுங்காண்க, இத்துணைப் பிரமா
 ணங் காண்பித்தும் சுருதிகள் காண்பிக்கவில்லையே
 யெனின்? அளவிறந்தன விருத்தலிற் சிறிது காட்டு
 தும். யசர்வேதத்தில் வராகோப நிஷத் 1 வதத்தி
 யாயம், சிவனேகுரு, சிவனேதேவன், சிவனேவேதம்,
 சிவனேபிரபு, சிவனே நான் சிவனே சகலமும், சிவ
 ணைக்காட்டிலும் அயலென்றுமில்லை. சர்வசாரோப
 நிஷத் சஜாதீய விஜாதீயபேதமற்றது சத்தியம். வராக
 உபநிஷத் 2-வதத்தியாயம் சத்தியமான பரப்பிரமம்
 நான்; என்னைத்தவிர வேறேயாதொன்றுமில்லை. யசர்
 வேதம் கைவல்யோபநிஷத். அவனே சிவன் அவனே
 இந்திரன் அவனே நாசமில்லாதவன் அவனே விஷ்ணு
 அவனே பிராணன் அவனே காலம் அவனே அக்கினி
 அவனே சந்திரன் உண்டாயிருக்கின்றனவும் இனி
 புண்டாகப்போகின்றனவுமாகிய எல்லாமவனே சாச
 வதமாயுள்ளவனுமவனே அவனையறிந்துமிருத்துவைத்
 தாண்டுகின்றான். முத்திக்கு வேறுவழியில்லை. என்
 பன பலவாமெனவுணர்க. ஆயிலிதுவிஷயத்தே தமிழ்
 மறையுண்டுகொலோவென்றிற் சிறிதுகாட்டுதும் விரியு

மென்னும்பயத்தால் :- திருவாசகம் நீயலாற் சிறிது மற்
 றின்மை சென்று சென்றனுவாய்த், தேய்ந்து தேய்ந்
 தொன்றுந் திருப்பெருந்துறை யுறைசிவனை யொன்று
 நீயல்லையன்றி யொன்றில்லை. ஏகனனே கனிதை
 வனடிவாழ்க. அருவமும் உருவமுமானாய் போற்றி.
 வானாகி மண்ணாகி வளிபாகியொளிபாகி யூனாகியுயிராகி
 புண்மையுமாயின்மையுமாய், நிரந்த ஆகாயம் நீர்நிலம்
 தீகாலாய் பூதங்களைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
 பேதங்களனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனை
 கூறும்நாவே முதலாகக்கூறுங் கரணமெல்லாம் நீ தே
 றும்வகை நீ திகைப்பு நீ தீமை நன்மை முழுதும் நீ
 வேறோர் பரிசிற்கொன்றில்லை மெய்ம்மையுன்னைவிரித்
 துரைக்கின் அட்டமூர்த்தியழகன் என்பன பலவாம். ஸ்ரீ
 சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம் ஊனாயுயிரானாயுட
 லானாயுலகானாய் வானாய் நிலனாய் கடலானாய் மலை
 யானாய் நிலனை நீர்வளி தீ நெடுவானகமாகிநின்ற புல
 னை என்பன பலவாம். திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்
 தேவாரம் மாயவன் சேயவன் வெள்ளியவன் விடஞ்சே
 ருமைமிடற்றாயவனாகி யோரந்தரமும் மவனென்று
 வரைபாகந், தீபவனீரவன் பூமியவன்றிரு நாரையூர்
 தன்னின் மேயவனைத் தொழுவார்வார் மேல் வினையா
 யின வீடுமே. குற்ற நீ குணங்கள் நீ கூடலாலவாயி
 லாய் சுற்றம் நீ பிரானும் நீ தொடர்ந்திலங்கு சோதி
 நீ, கற்றநூற் கருத்தும் நீயருத்த மின்பமென்றிவை,

முற்றும் நீ புகழ்ந்து முன்னுரைப்பதென் முகம்மனை
என்பன பலவாம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவா
ரம் அண்டமாய் ஆதியாய் அருமறை யோடைம்பூதப்
பிண்டமாய், ஊரானே யுலகேழாய் நின்றான்றன்னை.
நீதியாய் நிலனாகி நெருப்பாய் நீராய் நிறைகாலாயிவை
யிற்றினியமமாகிப்பாதிதாய் ஒன்றாகியிரண்டாய் முன்
னுய்ப் பரமானுவாய், ஐம்பெரும் பூதங்களாய்,
ஒசையொலியெல்லாம் ஆனாய் நீயே எல்லாவுலகமு
மானாய் நீயே அல்லாய்ப்பகலானாய் நீயே ஒன்றாயுலக
னைத்துமானார்தாமே உருமுன்னுயுணர்வின் கண்ணொரு
னானே மூவன் காண் மூவர்க்கு முதலானான்காண் இரு
நிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகியியமானனாய் எறியுங் காற்
றுமாகி யருநிலையதிங்களாய் நாயிருகியாகாசமாயட்ட
மூர்த்தியாகிப், பெருநலமுங் சூற்றமும் பெண்ணும்
ஆணும் பிறருருவும் தம்முருவும் தாமேயாகி, நெரு
நலையாயினருகி நானேயாகி நிமிர்புன்சடை யடிகணின்
றவாதே, மாலாகி நான் முகனாய் மாபூதமாகி, இப்
பொன் நீ இம்மணி நீ யிம்முத்து நீ யிறைவனீயே
யேறார்ந்த செல்வன் நீயே என்பன வெண்ணிறந்தன
வாம், இதனானே யாதாயிற்று கொலோவெனின்?
உணர்த்துதும், “ஆதலாற் பிரமமொன்றே நித்திய
மலகைத்தேரிற், பேதுறத் தோன்றும் நீரிற்பிரபஞ்சம்
பருண்டு தோன்றும் தீதுறுமனத்தர்தீய பிரபஞ்சம்
பிரமம்வேறென், னோதுவர் ஒக்கேநாக்கும் யோகிய

ரொன்றாய்க் காண்பார்" எனக்கூர்ம புராணத்தோதிய வாறு பிரமமொன்றே நித்தியமெனப் புகலல் நியாய மேயன்றி அநியாயமன்றும். அன்னணம் அநியாயமி வர்க்குடன்பாடேல் பிரமாணந்தீட்டுவாராக.

இனி அநித்திய சித்தலேயே அநித்திய ஜடங்கள் தோன்றுவன வென்பதொரு அநியாயமாம். கனாக் கண் புருடன் மாட்டனேக விதபாய சடங்களைக் கண்டு தெளிக. அன்றியும் சடம் சடவிவரத்தோபா தான மன்றமென்க, என்ன முன்பண் சடவி வர்த்த உபாதானமெனக் கூறியிருத்தலின் முற்கூற்றிற்குப் பிற்கூற்று முரணாதோவென ஆசங்கிக்கின்? உண்மையே ஆண்டும் மண்ணவச்சின்னசித்தே விவர்த்த உபாதானமெனத்தேர்க. இந்த விவர்த்த விவகாரம் ஆண்டாண்டு விரித்திருத்தலின் ஈண் டித்துணையேசாலுமென அமைவாய். வினாக்களம்பில் வரைவாராக. விடைகொடுப்பான் றடையின்றாமென்க. இனி சீவேசுர சகத்துக்கள் பொய்யென்பதோ அநியாயமாம். சீவேசுர உபாதிகள் பொய்யேயன்றி சீவேசுரர்கள் பொய்யன்றென வச்சிரத்தம்பம் பொனாட்டி யிருத்தலின், ஈண்டு விடையிறப்பதனாவசியமாம். சகத்தோமித்தை யென அளவில் பிரகாரம் நாட்டி யிருத்தலின் பூர்வாபாம் நன்றாயிக்கிரந்தம் பார்ப்பதினையே விளங்குமென்க. மாயாவிடயமோ "எப்பொருளுமாயையினு வெனச்சிவ வியம்புவர்கள், மெய்ப்

பரமன்றனையொழிப வேறொரு மாயையுமில்லை ஒப் ப
ரிய பரனொழிப வொருமாயை யுண்டாகி லப்பரமன்
றன் பெருமைக்கது நேரே யழிவன்றோ பெருமை
யினிற் சங்கோசம் பிறவாது பிறக்குமெனி லருமறை
வாக்கியம் பொய்யா மப்பிரமாணமுமாகு பொருவில்
பரானந்த பரிபூரண மெப்ச்கடராகுந் தெரிவருமா
தேவனல்லாற் றிகழ்வதொரு சிறிதுமில்லை இதுவே
முடிந்த நிலமென்னும் செய்யுளையும் ஐயன் சைவாக
மங்கட்கு மென்னும் யாப்பையுமுணரற்பாலதாமீண்
டென்க. எனவே மாயா விடயம் மாயாவிடயமென்ப
தற்றுமாயும் விடயமா மாறும் அதுவுஞ் சிற்பரத்தே
யென்பதும் தெரிந்துகொள்க.

இனி நித்தியமாகிய பிரமம் நாமேயென்றும் என்ப
தோ ரபிபாயமாம், இதனை யபிபாய மென்றனரே
அநித்தியமாய பிரமம் யாமென்னல் நிபாயமாமா, ஆ
மேல் நம்மி வினாப சீடனுக்கு அந்தகோலங்கூல
நிபாயமாய் அநித்தியமாய அசேதனத்தை ஆன்மா
வாய்க் காண்பிக்கின் அனர்த்தமன்றோ நேரும். அன்
றியும் இவர்முன்னோராய ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவராதியர்
கூறியுள்ள சிவாகம்பாவனை வாய்க்த நூற்களையும்
கர்த்தராய அவர்களையும் அவர்பரம்பரையாரையும்
அந்நூற் படித்தும் அபிபாய வாதத்திற்குள்ளாக்கின
ராவர் அல்லது அந்நூற்களைப் படித்தும் பொருடெரி
யாமல் தம்பேரிலேயும் தம்மாசிரியர் பேரிலேயும் அநி

யாயத்தை பிறர் வாயிலாய் ஏற்றவரன்றோவாவர். தமக்
கும் தம்முன்னோர்க்குங் கேடுவந்தாலும் வரட்டும்
பிறர் கெட்டாற் சரிமென்னும் எண்ணம் விவேகிகட்
கழகாமா. இனியகம்பிரமங் கூடும்நியாயமொன்றும்
இவ்வநியாயம்பற்றி வேண்டிய பிரமாணைத்திகள்
முன்னமே பன்னியிருத்தலி னிஞ்ஞான்ற னுவசிய
மென விடுப்பாம்.

இதுநிற்க இன்னுஞ் சிலபயனில் காரியம் பயில்
வதை அறிஞரே காண்மின் காண்மின். அதுயாது
கொலோ வெனிலி஁தாம்:— “ஆய்ந்தவென் சிந்தை
சீவநாயகன் வசமாகைக்கே, ஏய்ந்தது நிலையு மெய்தா
திறைவனைப் பிரிந்தாள் போல” என்னும் ஞானவா
சிஷ்ட வசனத்தைக் கொண்டு சீவநாயகன் பசுபதி
யென்பதை விளக்குகின்ற தென்றார் ஈசரனைப்பசுபதி
யென்பதில் எமக்கும் முன்னமே யே சித்தித்திருத்த
லின் விவாத மின்றெனினும் எமக்கு முன்னிது சித்தி
யாதது போல மயங்கிச் சித்திக்கச் செய்து இவர்
சித்தசாதன தோடத்தையடைவதைப் பற்றிமாத்தி
ரம் விசனிக்கின்றனம். இதே செய்யுளைக் கொண்டு
பசுபதிபாச திரிபதார்த்தங்கள் அனாதி நித்தியமென்
னுந்தாற்பரியங்கண்டாராமே, அ஁தெவ்வேதுவானோ?
ஒருவாறு அநாதி யென்னுந் தாற்பரியங் கோடக்
கிடைப்பினும் பாசவிடயத்தே நித்திய தாற்பரியங்
கிடைத்த தெப்பதவேதுவைக் கொண்டோ. தட்டிப்

பேச ஆளில்லாவிடிற் றம்பிசண்டப் பிரசண்டன் என்
பது போலக் கேள்க்க ஆளில்லாவிடி லிட்டப்படி
உரையாடுவார் போலும். கல்விபில்லார் இதனை ஆ
மென்று கேட்டு மகிழினும் கல்விபாலாய நல்விவேகி
யர் மருளாரன்றோ.

இதுநிற்க வினி ஞானவாசிட்டத்திலுள்ள வீத கவ்
யோபாப்யானத்தின் மாட்டிலகாநின்ற 74-வது யாப்
பின் 3-வது பாதத்தில் ஈனமில் சைவாகமர்க்குச் சிவ
னாய்” என நவின் ஸ்ருத்தலின் ஈனமில் என்ற விசே
டத்தாலும் சிவனென் னுஞ்சிறப்பு நாமத்தானும் சிவா
கமம் ஒன்றேமற்றென் னாலினும் ஈனமில்மெய்ந்நூ
லென்றும் அதிற்கூறும்சைவநெறியே மெய்ந்நெறியெ
ன்றுமதாற்பரியமாமென்றார். சிவாகமத்தையும் ஸ்ரீ ஞா
னசம்பந்தராதியராய பரமகுரவருடன்பட்ட சுத்தாத்
வைத சைவத்தையும்யாவரே வேண்டாதார். இவர
தன் உண்மையுணராமலும் போலியுரைசெய்துகொ
ண்டுத் திரிவதுபாத்திரமெமக் குடன்பாடின்றென்க.
அன்றியுங்கவியில் எதுகைநோக்கி ஈனமில் என்றும்
சைவமதமென்பதை யுபலக்ஷணமாய் சைவாகமமென்
றும் கவிநாயகரே கூறியதாகும் கீர்வாணமூலத்தினே
“சிவ:சைவமத ஸ்த்தானம்” எனமாத்திரமேயுளது
இதனபொருளோ சைவமதத்தர்கட்குச் சிவனாயும்
என்பதாம். எதுகை நோக்கிநுதலியதென்றும் உப
லக்ஷணமாயுரைத்ததென்றும், இவரநியாதது குரு

இரண்டாம் பாகம்.

வீன்றியதனை யாராயப் புகுந்த குற்றமேயாம் கீர்
 வாணவலியில்லோ ரெல்லாம் சாஸ்திரவாதஞ் செய்
 யப்புகுந்த தாற்றான் வந்த மழையும் வானிலேயே
 அஞ்சிநின் றுவிடுகின்றது இனியித்துணைக்காரியத்தே
 புகாதிருக்குமாறு இதனாலறிவுறுத்து கினறனம்.
 கொண்ட கொள்கையிலேனும் நின்று நன்மையடை
 யாமற் குறைக்காலத்தையும் வீணுப்க்கழிக்கின்றனரே
 பென்னும கருணையாற்றான் இத்துணையு முபதேசிப்ப
 தென்றறிக.

இந்தஞானவாசிட்டங்கொண்டேபசுபதிபாசம் நித்
 திபமெனக்கூத்தாடுகின்றனரே இவரையேயாமொன்
 றுவினவுவாம், “சித்தர்பொன்றுவர் துருவனுஞ்சிதை
 குவன் சிவனயன்றிருமார்பன், றத்துவந்தனிவொன்று
 வர்காஸமுந்தருமமு முடிவாகு, மத்தவானும்போமயக்
 கமே தருவதாய் வாக்கொடு செவிக்கெட்டாச், சுத்த
 மாம் பொருளொன்றினாலிகழ்வுறத் தொல்லுலகிழி
 வாகும்.” என்றவ்வாசிட்டத்தின் கண்ணேயே சிவன
 யன்றிருமார்பன்றத்து வந்தனிவொன்றுவர், என்றுள்
 ளதே அதன்கண் மும்மூர்த்திகட்கும் லயம் கூறப்
 பட்டுளதே அதற்குப் பொருளியாதென்பதேயாம்.
 மகாப்பிரளய வர்ணனமிதுவாதலால் மும்மூர்த்திக
 ளும் லயமாகின்றனர் என்றிடினோ உபாதிவிடுத்தா?
 உபாதியோடா? ஆதியதேலிவர் சுகளநித்தியமென்ற
 பசுஷமே நீங்கியது; என்னை? உபாதியின்றியநிருபாதி

கத்திற்குச் சுகளமே சாதிக்க வொண்ணாமையின், உபாதியோடென்னினோ நிருபாதி கத்தே சோபாதிகம் வயமாதலியாங்ஙனம் அதற்குத்தான் நிருட்டாந்த மியாதுகொல்? அத்வைதிகள் நூலுக்குத் துவைதி களாய யாங்களுத்தரங் கூறவேண்டிய அவசியமின்றா மென்னின்? மற்றைக்கவிகள் மாத்திரம் இவர்க் காண்டுபிரமாணமாயது யாண்டையதென்க. ஆயின் நீரே கூறுமெனின்? உபாதிவிடுத்துச் சிதானந்தமா யிருத்தலே யெனக்கூறுவேம், இக்கூற்றும் பிரமா ணத்ததாஸ்வகபோல கற்பித்ததாவெனினோ? பிர மாணத்தேயாய்; பிரமாணமும், “அயனோடுமால் சங் கரனுஞ் சதாசிவனு மிந்திரனுமருக்கன்றானும், வியனி லுபசாந்தராம் வேலையினிலுபாதியெலாம் விட்டு நீங் கிப், பா.னில் சுகமென்கின்ற பற்றகன்று சின்மயமாம் பரமரூப, முயர்னிகற்பமிலா வடிவாயெங்குநிறை சிவ மாகியொன்றாய் நிற்கும்” என்பதனாற் கண்டுதெளிக.

இது நிற்கவினி ஷ்ட பிரகலாதனகதையில் “ஆவா விப்போதுள்ளபடியறியு நெறியிலினை யறிந்தேன், ஓவாவிசுற்பமற்றறிவுள் ளொளியாஞ் சீவனுருவிது வோ.” என்பதனால் சீவன் நித்தியனே” என்கின்றார் சீவன் நித்தியனென்பது உண்மையே, இவர் எடுத்துக் காட்டிய செய்யுளில் எந்தப்பதம் நித்தியத்தைத்தா பிக்கின்றதோ அதனையினிவரையும்போதேனும் சற்று வரைந்தால் இவர் ஆற்றலஞ்ஞான்று காணலாம் ஒன்

றைச் சாதிக்கவேண்டின் ஏது அவசியம் வேண்டற் பாலதெனபதையும்வாக்கியார்த்த போதத்தின்பொருட்டுத்தாற்பர்ய ஞானம் முக்கிய சாதனமென்பதையும் இவரினிதறியவேண்டும்.

இனி ஈசுரகீதையில் “எந்தப்பிராணிகளும் பசுக்க ளென்னப் படுமிங்கதிபதியான் பந்தப்படுக்கு மென் மாயாபாசமதனாற் பசுபதியாய்த் தொந்திப்பது வீழ்ப் பதுவாமித் தொழிலென் விளையாட்டெனையன்றி, யிந் தப் பசுக்கள் கட்டுநர்களில்லையவிழ்ப்பார்களு மிலை யால்.” என்பதனால். “பாசங்கொண்டாவி பலவும் பிணிப்பானும் நேசங்கொண்டாங்கதனை நீக்கியருள் செய்வானும் ஈசன் சிவனென்றியம்புமறை” என்ற சைவசித்தாந்தமரபின்படி பதிபசுபாசங்களின் அநாதி நித்தியத்துவம் விளக்கி யிருப்பதையு” மென்றார் இதன் கண்ணும்பாசம் நித்தியமென்பதற்குயாதொரு பிரமாணமுங்காணோம். பசுபதியென்பதோயா மொப் பியதையேதத்தை போலனுவாதஞ்செய்தலின் பயன் என்னோ ? ஈண்டுமிவர்மேலிக் கடாவிடுப்பாம்:—“பந் தப்படுக்குமென்மாயாபாசம்” என ஈசுரகீதையிலும் “பாசங்கொண்டாவி பலவும் பிணிப்பானும்” என சைவசித்தாந்தமரபிலும், பாசமாய கரணங்கொண் டெந்தை பசுக்களைப் பிணிப்பதாய்க் காட்டியிருந்த னரே அஃதெஞ்ஞான்றென்பதேயாம். ஒரு காலங்

கூறமுடியாதாதலின் அநாதியென்றே நவிலவேண்டி வருமன்றோ, வரவே அநாதியே பிணிக்கப்பெற்றதென வரம், ஆகவே அநாதியென்ற சொல்லே காலங்கடந்ததாம் பிணிக்கப்பெற்றதென்பதோ காலத்துட்பட்டதாம், ஆகவே பரஸ்பரம் விருத்தமாம் பிணிக்கப்பெற்றதெனினோ ஒரு காலத்திற் பிணிப்புருமலுமிருந்ததென்றும். ஒன்றற்றப்பெற்றதெனின் ஆற்றற்கு முன்னின்றியிருப்பது சித்தமாம் சித்தமாகவே இறந்த காலத்தேபிணிக்கப்பெறுததாய் நிகழ்காலத்தேபிணிக்கப்பெற்றதாயாம். அங்ஙனமாகவே பிணிக்கப்பட்ட காலமாதியாகுமே யன்றியநாதியாகா? ஆதியுமநாதியும் பரஸ்பரம் முரண்கொள் தன்மமெனயாவே யுணராதார். அவ்விற்றந்த காலமும் முக்காலத்துட்பட்டதாதலின் காலங்கடந்ததெனப் பொருடரும் அநாதியென்பதெனினம்? இதனை நன்கு யூகித்துவரைய முடியின்வரையலாம், அஃதன்றிக் கதைதன்யையும் காரணத்தையும் எழுதிவிட்டுப் போவதில் சாரமேதுமின்றும் அன்றியும் சாஸ்திரஞ்ஞார்களும் மதிக்காரெனத் தெரிந்துகொள்க.

இதுவெல்லாமிங்ஙனமாக அரிய அறியாமையாலிவ் வயோ விருத்தர் தீட்டிய இப்பெரிய விந்நையை வித்வத்சிகாமணிகளே காண்மினோ! காண்மின்!! இத்துணைஞான்றுமிங்ஙனங்கண்டேயிரீர் இஞ்ஞான்றுதான்

இரண்டாம் பாகம்.

புதிது மிகவுமற்புதம்! அற்புதம்! அற்புதம்!!! அஃதி
யாதுகொலோவெனின் றனக்கருக மற்ற கீதாவிசா
ரத்திலிவ்வயோவிருத்தர் புகுதலேயாம்; ஆ! ஆ!!
ஆ!!! எவ்வண்ணம்புகுந்தனர்? ஸ்ரீ சங்கர ஆஞ்சனைய
ஆனந்தகிரி சங்கரானந்த ஸ்ரீதர மதுசூதனாதியரும்
ஸ்ரீ இராமானுஜ மாத்வாதியரும் புகுந்த நெறியா
அயலா? அயல்! அயல்! அயல்!!! ஆயினதைச்சற்றுக்
காணவேண்டுந்தரிசிப்பீராக. தரிசிப்பிக்குதும் சாவ
தானமாய்க் காண்பீராக அதாவது:—“ பகவற்கீதை
தேவாகர ஆத்தியாயத்தில், கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர்
முதலிந்தேவர்முதலிய சிஷ்டர்களுடைய நற்செய்கை
கூறிப்பின் அசுரர் முதலிய துஷ்டர்களின் தீச்செய்
கை கூறும்வரிசையுள்ளே. எண்ணிய வுலகமும் உல
குக் கீசனும் புண்ணியபாவமும் பொய்யென்றே
கொள்வர் பெண்ணினோடாண்புணர்கின்ற பெற்றியா,
எண்ணிய யாவையுமென்று நாட்டுவார். தொடக்கற
லில்லா நினைவெனப்பட்ட சூழலைப் பற்றியே சுழல்
வார், அடக்கரிதாய மயக்கமென்கின்ற வலையுளே
யகப்பட்டு நின்றார்.....கடப்பரிதாய நரகமென்
கின்ற கடல்களில் வீழவேகடவார். என்று கூறி நித்
தியங்கொன் றெண்ணப்பட்ட பாசவிகற்ப உலகங்க
ளும் அங்குள்ள சீவர்களும் இறைவனாகிய நசனும்,
புண்ணியபாவ முதலியனவும். பொய்யென்பவர்கள்
அதிபாதக துஷ்டர்களென்றும், அவர்கள் நரகங்க

னையே அடைவரென்றும் விளக்கியிருப்பதையும் இன்னுமிவைபோல்வன பலவற்றையும் உற்றுநோக்காத தென்னையோ ” என்பதுதானது.

இவ்வண்ணம் இவர் கூறியதால் வேதாந்திகளை நாதிகரென் நினைந்தனர் நினைந்ததுமல்லாது அருமையான பிரமாணங்களையு மெடுத்தன்றோ காட்டினர். இன்றின்று ஈண்டு நாதத்திகத்தைக் கொண்ட உலகாயதரைக்கண்டித்தேமெனின்? முன் பின் பிரசங்கமின்றிக் கண்டிக்கவேண்டிய காரணமென்றோ? வேதாந்திகளைக் கண்டித்ததென நீரெங்ஙனங் கண்டிரெனின், இனியிவர்கள் கைவல்லியத்திலேயே எனவாரம்பித்து தெளிவாயிருக்கவெனவிடையே பொறித்து அகம்பிரமங் கூறுமநியாயமென்னையோ எனவும் ஞானவாசிஷ்டம் ஈசரகீதை முதலவற்றில் விளக்கியிருப்பதையும். பகவற்கீதையில் கிருஷ்ணமூர்த்தி மேற்புகன்ற போல் விளக்கியிருப்பதையும், இன்னுமிவை போல்வன பலவற்றையும் உற்று நோக்காததென்னையோ? எனவும் அகம்பிரமவாதிகளாய இவர்கள் மேற்புகன்ற வண்ணம் கூறுமநியாய மென்னையோ உற்று நோக்காத தென்னையோவெனவேகவாக்கியமாகமுடித்துளார்ஈண்டகம் பிரமவாதிகளைவிடுத்து உலகாயதர்வர ஏதுவைக்கானோம். காணாதாகவே இவர் கூறிய அசுரசம்பத்தை வேதாந்திகள் பேரிலன்றோ வைத்தனர் அத

னைச் சற்றாய்ந்து காட்டுவல் கவனிமின் ! எண்ணிய உலகமும் உலகிற்கீசனும் புண்ணிய பாவமும் பொய்யென்றே கொள்வர் ; உலகிற்கீசனைப் பொய்யென்று யாவர் கூறுகின்றனர் அத்வைதிகளா ? நாத்திகரா ? அறிஞராயவிதவத் சிகாமணிகளே நீவிரேபுகல்மின் உலகமும் புண்ணியபாவமும் சம்சாரதசையிலேயே பொய்யென்பது உலகாயதர் கூற்றன்று அத்வைதிகள் கூற்றே, சம்சாரதசையில் அவைவியாவகாரிகசத்தை யுடையதாயிருப்பதென்பதாம், ஆகவே இருவர்க்கும் எத்துணை வேறுபாடிருக்கின்றது, இருந்தும் பிறித் தறியாதது வயோவிருத்தர்கசடா, மற்றவர் தங்கேகாதா ?

பெண்ணிடுடாண் புணர்கின்ற பெற்றியா, எண்ணியபாவையுமென்று நாட்டுவர். இதனானே பெண்ணுமாணும் பெட்டபுடன் புணர்தலால் யாவும் நண்ணுமெனவாகின்றதே ஈசனின்றிக்காமமே இச்சகத்திற்குக் காரணமெனவாகின்றதே. இதுவென் பாமரராய உலகாயதர் கூற்று அன்றி சககாரணனீசனென்றொப்பும் வேதாந்திகள் கூற்று? கல்விமான்களே நீவிரேகமுறுமின். இத்துடனில்லாமல் கடப்பரிதாய நரகமென்கின்ற கடல்களில் வீழவே கடவார், என நரகப்பிராப்தியுமத்வைதி களுக்கு ஸ்ரீ பகவான் கூறியருளிய தாகவன்றோ கூறினார் அங்ஙனம் ஸ்ரீ பகவத பிப்பிராயமேல் அத்வைதஞானத்தை பாவற்றினுஞ்

சிறப்புடையதெனப் புகழ்வேண்டியதேயின் றன்றோ
 அன்னணம் புகழ்ந்துளதோ வெனின்? ஐயமென்?
 சிறிதுகாட்டுதுங் காண்மின்:—நெஞ்சினையடக்கலும்
 நிலைகெடா மையும் = சித்தத்தையான்மாவின் கண்
 ணைகாக்கிரமாதும்படி பண்ணும் யோசமும், பிரம
 சொரூப நிச்சயமானது ஒன்றுலழியாமையும் என
 வும்; உரைசெயற்கரிதாய் நெஞ்சினுணர்விடப்படாதா
 யெங்கும், புரையறக்கலந்து போக்குவர வின்றிப்
 பொலிந்ததொன்றைக் கரைசெயற் கரியவாய புலன்
 களைக் கடந்து காண்பா நரசமற்றியானே யென்னி
 னன்னிய மென்னலாமோ. இதன் பொருளோ, வச
 னித்தற்கசக்கியமாய் மனத்தா லறியப்படாததாய்,
 எங்கும் நிரந்தரமாக வியாபித்துச் சலன ரூப விகார
 ரகிதமாய்ச் சிறந்த நிர்க்குணப் பிரமரூபமான அக்ஷ
 ரத்தை நிக்கிரகித்தற் கசக்கியமாய் ஈரோத்திராதி
 இந்திரியசமூகங்களை நிவிர்த்தித்து அறியாநிற்பவன்
 அருச்சுனா பிரமரூபமாகிய யானே அவனை என்னினும்
 வேறென்றுசொல்லக் கூடுமா? எனவும்; காரணமிறந்
 தொன்றிற்குங் காட்சியிற்படாததொன்றைச், சேர்ப
 வர் வருத்தம் வேறு செப்பிடலாவதன்று, லோர்வரி
 திதுதான் வாழுமுயிர்களாலாவ தொன்றோ, வாரவர்
 பெருமைதன்னை யளவறுப்பவர்களுையா. இதன்
 பொருளிதுவாம்:—தனக்கொரு காரணமில்லாமல் எவ்
 விந்திரியத்திற்கும் விஷயமாக வகப்படாததான நிர்

விசேஷ அக்ஷரத்தத்துவத்தை அடையாநிற்பவருடைய கிலேசமானது வேறொருகிலேசங்கடோரோடு சேர்த்துச் சொல்லலாவதன்றும், அறிதற்கரிய பிரமவிஷயமான இந்நிட்டைதான் தேகாபிமானமுடைய மதுடரால் அடையலாவதொன்றோ? அடைந்திடின அவரதுமகி மையை அருச்சுன வரையறுத்துக் கூறச்சமர்த்தர் யாவர். எனவும் அத்வைதநிட்டர்களை ஸ்ரீ பகவான் புகழ்ந்தருளியிருப்ப இவ்வயோவிருத்தர் மாத்திரம் அத்வைதநிட்டர்கட்கு ஸ்ரீ பகவான் நரகங்காட்டியரு ளியதாகக் கூறல் எத்துணைவியப்பை விளைக்கின்றது வித்வத்சிகாமணிகளே காண்மின்.

இன்னும் அத்வைதிகள் விடயத்தே ஸ்ரீ பகவற் பிர மாணங் காட்டுவல் காண்மின் “கண்ணிற்கருதருமறி வைக் கருதிய வறிவே மிகவரு களிகூர்வோன்” “மெய்வகை தனக்கும் புலன்கட்கு முள்ள வேறு பாட்டினை மிகவறிந்தோனைவகையிற்கைப் புலன்க ளே பொறியுற்றமுந்துகின்றன வென வசங்கான்” ஈண்டு தனக்கும் என்றது பிரமமாய தனக்கென்று ணர்க. “பிரமமாஜோர் பிரம கெருப்பிடைப், பிரம மாகிய மந்திரந்தன்னினாற், பிரமமாய சருவுடன் பெய்தபின், பிரமமே யடைவாருளர் பின்னுங்கேள்” அறிவதாகிய அங்கியிலேகொள, வறிவையே சிலரா குதி பண்ணுவார், செறிவதாஞ் சமத்தியிடையே சில,

ரெழிவதாய புலன்களை யீவர்கள்” “உந்தியப்பொ
 றியைந்தையு மொக்கவே, யிந்தியத் தழல்வாயிடுவார்
 சிலர், நந்தியத்தொழில் யாவையு ஞானநெய், சிந்தி
 யோகவெந்தீயிடுவார் சிலர்.” “காணுங்கேட்குமுறு
 மோக்குங்காலா னடக்குங் கண்வளரும் பேணுந்
 துறக்கு முச்சுவிடும் பேசும் விழிக்குஞ்சிம்பிளிக்கும்,
 பூணுமின்னும் பலவெனினும் புலன்சேர் பொறியின்
 புணர்ப்பென்றே, தூணுங்கிரியுமென வென்றுந்
 துளங்கான் விளங்குந் துணிவுடையோன்” “யா
 தொன்றிந்தப் புலனறியா வளவிலின்பமா யிருக்கும்,
 யாதொன்றினைச் சென்றடைந்தோர்கள் பின்னை
 யதனி னிரண்டாகார், யாதொன்றினைப் பெற்றவரித
 னின் மிக்க தொப்பதுண்டென்றார், யதொன்றிந்த
 வறிவுக்கே யறிவாய் நிற்குமதனின்றோர்” “தேறு
 நெஞ்சினனாய்த் தன்செயலல்லல், வேறுகண்டறியா
 மெய்யறிவினா, லூறிலிந்த வுடம்புடன் வேறு பெற்
 றேறி நின்றவனே யின்ப மெய்துவான்” “இழியா
 திந்தயோகத்தை யென்றுந் தலைநின்றவனென்று,
 மழியா விற்பத்தினை யிற்பத்தாலே யடையுமதுநிற்க,
 வொழியாவெல்லாவுயிர்களுந் தன்னுள்ளே காணுமவ
 ற்றுள்ளே, கழியாதெங்குந்தானின்ற பரிசுந்தெரியக்
 காணுமால்” “யாவனொருவனென்னை யெல்லாவுயிர்
 களிடையு மென்னிடையே, மேவவெல்லா வுயிர்களை
 யும் வேறுகாதே மெய்காண்பான் தேவர்பகை முன்

செகுத்தோனே யவன் யாதேனுஞ் செய்திடினு,
 மாவவனாகின்றேன்யா னதுநீயேது மையுறேல்”
 ‘இன்னவர் தங்களிலென்னெடுமும் வேறு, யுன்னலி
 லாமையின் ஞானியுயர்ந்தோ, னன்னவனல்லனெனக்
 கவனுக்கே, நன்னலனாகுவனானு நலத்தோய்” “ஓதரு
 ஞானியென் னுண்மையினுள்ளே, யேய்தலினாலவனா
 னெனவேயா, மாதலுயிங்ஙனானேக மெனச்சொல்,
 காதலிறந்தபவங்களினாலம்.” “விரியவுணர்ந்தவிழுப்
 பொருளெல்லா, முரியவெனன்றியிலாத வெழுக்கந்,
 தெரியவறிந்தெனையே செறிகிற்பா, னரியனவன்பெறு
 தற்கயில்வேலோய்” “அறிவினாலறிகிலாதவையெலா
 மழியவே, செறிவினாரறிவுவானிரவி போற்றிகழுமா,
 னெறியினாலதனிலே நிலையுமாயதனிலோர், பிறிதிலா
 வகையினார் பிறவியானதுவிலார்” “அறிவினாலென்
 னையாக வறிந்து கொண்டமைதியாலே, பொறிவழி
 யடைத்தெப்போது மென்னையே போற்றி செய்து,
 நெறியினால் வழுத்திவாயாலென்னையே நினைந்துநெஞ்
 சாற், செறிதருமிவர்கள் கண்டாய் தேவரிற்றெரியப்
 பட்டார்” “உலகமுந்தானும் வேறிலாமையினாற்றாநொ
 ருபொருட்கு மஞ்சாதே,” “சத்துவமாந்தர் பரகதிய
 டைவர்தமத்துளோரதோகதி சார்வார், மத்திமகுண
 த்தோராயினோர் நடுவின்மாதுடப்பிறவியாய் வாழ்
 வா, ரித்திறமாயவுருவமே விகாரி யானவிகாரியென்
 றிவற்றை, மெய்த்திறனாக வறிந்தவனறிந்த பொழுதி

லே வீட்டின்ப மடைந்தான் உடம்புடனிருந்தேதபுரை
 த்தவிக்குணங் கண்முன்றையு முள்ளவா றறிந்து,
 கடந்தவன் பிறப்பு மூட்பிறப்பா தியாகவே கட்டுரைக்
 கின்ற, விடம்புரையிடும்பை யாவையுங்கடந்து வீட்
 டின் பவினோபவன்", "நன்றாய்ஞானத்திரளாகி நானா
 விதமாய் விரிந்தெங்கும், பொன்னுநின்ற பூதங்கடோ
 றும் பொன்னுப்பொருளாகி யொன்னாய் நிற்பதொன்
 றினையப்படியே யுணருமுணர்வதனை, யன்னுமென்
 னார் சாத்துவிக ஞானமெனவே யமைப்பாரால்." ¹
 என்பனவாதிபலவால் அத்வைதப்பிரசம்சை ஸ்ரீ பக
 வானுற்றிருவாய் மலர்ந்தருளி யிருத்தலின் அசுரசம்
 பத்துடைய நாத்திகத்துட் சின்மாத் திரவா தியரை
 ஸ்ரீ பகவான்வைத்தருளின ரெனத் தெய்வசம்பத்
 துடையர் கூறார்.

அன்றியும் இவர்முன்னோர்தமது நூற்கண்ணிப்பக
 வற்கீதையை அருச்சுனற்குப்போரின் பொருட்டுப்
 புகன்றதாதலின் ஞானநூலன்று மபக்கமாயாநூலெ
 னக்கொண்டிருத்தலின் இவர்பிரமாணமெனக் கையா
 டிய துகுருத்தேராகமேனும் நன்னெஞ்சின்மையேனுமா
 மன்றோ

அன்றியுமிவர் குருவின்றியிந் நூலேக்கையாடினமை
 யின் ஒன்றற்கொன்று பொருண்மாறுட்டமாயித்தே
 அறிஞர் இவர்மதியை வியந்து நகைத்தலோடு ஸ்மிரு

தி தூஷணத்தாற்பரத்திற்றுன்பத்திற்கு மேதுவாயமை
காண்க. இவ்வண்ணமெல்லாம் இவரிதம்போல்வரை
வது தனக்குத்துன்பம் பயப்பதன்றித்தம்மையடுத்த
வர்களையுந் தூடித்துக்கெடும்படிசெய்கின்றதையிவரோ
ராதது இவர்பருவவிசேஷமேயன்றி வேறென்னும்.
இனியேனுந்தங்கொள்கைப்பாணின்று அன்னியத்தை
த்தூஷியாதிருப்பாராக இஃதையிவர்க்கினிப்பெரியவு
பதேசம்.

இதுநிற்கவினித்தம்மதச்சார்பாய ஒருசெய்யுளையு
தாக்கரித்து இன்னணம்வரைவான் ரெட்டங்கினார்:—
இவர்களைப்பசுஞானிகளென்றாவது கூறுதற்கும்பொ
ருத்தமில்லை என்னை? இச்சுருதியின்படிபாசவிகல்பதத்
துவலெகூணமுற்றுணர்ந்து நேதிகளைந்து அவற்றி
னீங்கிய ஒருவன், அவ்வளவிலேயேநாம் இப்பாசவிக
ல்பதத்துவஜடங்களுக்கு மேம்பட்டசிற்சொரூபியல்ல
வாஎன்று தன்னையுணர்ந்தகளிப்புமிசூதியால் தனக்கந
தாரத்தலைவனை மேல்நோக்கியுணரும் அறிவுசொர்ந்து
நானேபிரமமென்று கூறுவான் இவர்களை? தம்மை
யுணர்தல் சிறிதுமின்றித் தத்துவங்க னொன்றை
யாவது முற்றுணர்ந்து நேதிகளைதலுமின்றி வாய்ப
றையாக நாக்கடிப்பாக வாசாமாத்திரம் நாய்பிரம
மென்று பறையடிக்கின்றார்க ளாதலா என்க.”
என்பதாம் இதன்கண், பசுஞானி யென்றனரே,

பசுவென்ப தியாது? அதனிலக்கண மியாது?
அதன் ஞானமென்பதியாது? அந்த ஞானமென்
பரிச்சின்ன கோசரமா? அபரிச்சின்ன கோசரமா?
என்பனவற்றை யினிவரையும் போதுவரைவாராக
இப்பாசவிகல்ப தத்துவஜடங்களுக்கு மேம்பட்ட
சிற்சொருபியல்லவா என்று தன்னையுணர்ந்து என்றன
ரே, இதன்கண், ஜடங்களுக்கு மேம்பட்டதன்னை என்
பதில், இத்தானென்பரிச்சின்னமா? அபரிச்சின்ன
மா? ஆதியதேதலழியும். அந்தமதேலே? சிவத்திற்
குமிதற்கும் பேதமென்ன? உபாசியின்றிப் பேதமின்
றென்பது மறைமுரசாம் அன்றியுமுணர்ந்த என்றன
ரே அக்கரணத்தைச் சற்று கிளப்பில்விடைதருதும்.
அன்றியுங்கனிப்பு என்றனரே முன்னுள்ளதா? இல்
லதா? உள்ளதேலன்மறைபடல் வேண்டும் எதனால்
மறைவுற்றது? அநாதியேயா? ஒருகாலத்தா? இல்
லதேதுண்டாமா? உண்டாயிற்றானிறவாதா? இறக்கு
மேலந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேனென்னுந்
திராவிடத் திருமறையோடுமுரணுநதா? அன்றியும்
மிகுதியென்றனரே? மிகுதல் குறைதலியாங்ஙனமோ?
தனக்காதாரத்தலைவன் என்றனரே, தனக்குந்தலைவ
னுக்குமாதார ஆதேயபாவ மெங்ஙனம் அதற்குத்தான்
றிருட்டாந்தமென்? மேல்நோக்கியுணருமறிவென்றன
ரே ஆஃகின்னதென எங்கிளப்பவில்லை? பறையடிக்க
கின்றூரென்பதந்தமாய்ச்சில கூறினரே இவர் ஆந்தரத்

திற்சென்று பார்க்க அந்தரிபாயியா? தன் மனம்போம்
போக்கேயறியாதவர் தாமா பிறர் மனத்தைப் பரிசோ
திப்பவர்! சூரியன் மகிமை அந்தனுக்குத் தெரியாதேற்
சூரியன் மகிமை குன்றுமா? கோளுணவன் சாஸ்தி
ரியார்பாடகர் பிரசங்கம் பாடல்களைக்கேட்டு நகைத்த
முதல் போலுமாமிவர் கூற்றன்றி வேறென்னும்.

“தாம்பிரமங் கண்டவர்போற் றம்மைக்கண்டாங்
கதுவே நாம்பிரமமென்பவர் பானண்ணாதே என்று
ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்
தருளியிருப்பதாகக் கூறினார் இந்நம்மன்பர்; இதற்கு
விடையாதெனின் “நசன்வேறியான் வேறென்றெண்
ணுகின்ற பாதகரை நீசரெனக்கண்டு நினைமென்றான்”
என ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின்றிருவருள்
பெற்ற சிவஞானவள்ளலார் பிரமபுரத் திறையருளிய
தாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேசாலுமென்க.
இனி “தத்துவமசி” முதலியன திரிபதார்த்த அநாதி
நித்தியத்வஞ்சாதிக்கு மென்றனர் அதைச்சற்று வியக்
தஞ் செய்யிற் பொறிப்பான் எதிர்நோக்குகின்றனம்.
சுபம். சுபம். சுயம்.

ஸ்ரீ அத்வைதார்த்தப் பிரகாசிகை
யென்னும் சங்கரத்வேஷிபர் வாய்ப்பூட்டின்
இரண்டாவது பாகம் முற்றும்.

உ
சிவமயம்,

ஸ்ரீ மகாகணேசாயநம:

ஸ்ரீ விசுவநாதாஷ்டகம்.

—•••••—

கங்கையின் றரங்கவெழில் கொழிவேணிக்கலாப
னாய்க்கவரியாலனிசந், தங்குறுகவின் கொளிடையனா
யிடைன்றன் வயிற்பிரியனாபனங்க, னங்கநாசகனாயற்ற
பொழிற்காசியரும் பதிக்கிறைவனே யான, திங்கள்
சேர் விசுவநாதனைத் தினமுஞ் சிந்தையிற் பணிந்து
போற்றுதுமே,

(1)

வாக்கினைக்கடந்து மளவிலாக் குணங்கள் வாய்ந்
தும் வாகீசவாமனனா, நீக்கருமமரர் சேவிதபாத நின்
மல பீடனாய் வாமந், தாக்கும் விக்கிரக வரத்தினற்ற
யிதை தங்குறு காசினாயகனா, தேக்குறு விசுவநாத
னைத் தினமுஞ் சிந்தையிற் பணிந்துபோற்றுதுமே (2)

பூதநாயகனைப் புஜகபூடணத்தாற் பூடிதவாகனை
ப்புலித்தோ, லோதுடையுடைய சடிலனைவிழிமூன்
றுடையனைப்பாசவங்குசனை, பேதமிலபயவரமருளிறை
யாமிரும்புகழ்க்காசி நாயகனைத், தீதறும் விசுவநாத
னைத் தினமுஞ் சிந்தையிற்பணிந்து போற்றுதுமே (3)

சீதளமதியினெழில் பொழிமவுலிதிகழ்வனை ய
ழல்விழியனலாற், போதுறுசரனைப் பொடித்திடுமழு
தைப்பொங்கரவிறையினாலணிசெய், காதணியினைய

ருந்தவர் விரும்புங்கங்கை சூழ்காசி நாயகனைச் சே
தன விசுவநாதனைத்தினமுஞ் சிந்தையிற்பணிந்து போ
ற்றுதுமே (4)

பாவமாமதத்த கரிகளுக்கரியாய்ப் பன்னகத்த
னுஜபுங்கவர்க்குத், தாவுறுகலுமுனாகியே மரணஞ்
சரைய ஞாடவிகட்கடவி, மேவுபாவகனாயிறப் பவர்க்
குதவி மினிர் தருங் காசிநாயகனாந், தேவனை விசுவநாத
னைத் தினமுஞ்சிந்தையிற்பணிந்துபோற்றுதுமே. (5)

ஒளிமயமாகிச் சகுணநிர்க்குணமா யொன்றதாய்ச்
சுககனவுருவா, யளிசெயனாகியப் பிரமேயனாகியே நாக
வான்மகனுய்க், களிதருஞ்சுகள நிட்களனுக்கரிபதா
ய்க் காசிநாயகனாந், தெளிவுறுவிசுவநாதனைத் தின
முஞ் சிந்தையிற்பணிந்துபோற்றுதுமே. (6)

ஆசையைபகற்றிப் பிறரிடழ்வொழித்தேயகந்த
னினசையினைபகற்றி, மாசமாதியினினினைவினை நிறுவி
மகிழிருதயமரைநடுவி, லாசறவமர்பரோ சனாங்காசியரு
ம் பதிக்கிறைவனையான, தேசுறு விசுவநாதனைத்தின
முஞ்சிந்தையிற்பணிந்து போற்றுதுமே (7)

காமமாதியபுன்மாசி லனாகிக் கருதருந்தவர்க்கரு
ள் பவனுய்ச், சேமவைராகச்சாந்தியின்னிலயச்செல்வனா
ய்க் கிரிஜையின் றுணையாய், வீமமாதூரியசபகனாய் விட
ங்கொள்வீரனுய்க்காசி நாயகனாந், தேமுறும் விசுவநா
தனைத்தினமுஞ் சிந்தையிற்பணிந்துபோற்றுதுமே()

காசிராயகனும் பரசிவற்புகழும் கருதருந் துதியி
னட்டசமா, மேசறுமிதனையெவன் படித்திடுவனென
யிலாவின்பொடு திருவைக் காசுறு மனந்தகீர்த்தியை
யரியகல்வியை யடைந்தவன் முடிவில், வாசனையறு
த்து முத்தியையடைவன் வாழிநம்வீர மாதவனே. (9)

ஸ்ரீ வேதவியாசராற்றி நவாய் மலர்ந்தருளியதாய்
வீர. சு. சுவாமிகளான் மொழிபெயர்த்ததாய் ஸ்ரீ விசு
வநாதாட்டகம் சம்பூர்ணம்.

இந்த நூலின் இரண்டு பாகங்களும்,
சென்னை கோமளேசுவரன் பேட்டை லோ
கோபகாரி ஆபீஸிலும், தஞ்சை ஸ்ரீ வித்யா
விநோதினிப் பிரஸ்ஸிலும் கிடைக்கு.

